

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Κ'

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 1942

ΑΡΙΘ. 11-12

ΝΟΜΟΘΕΓΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1424/1942

(Έδημοσιεύθη εις τὸ ὑπ' ἰριθ. 149 τῆς 13 Ἰουνίου 1942 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, Τεύχος Πρώτων)

Περὶ χορηγήσεως ἐκτάκτου ἐπιδόματος εἰς τοὺς δημοσίους πολιτικούς ὑπαλλήλους.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «περὶ ἀρμοδιοτήτων τῆς Κυβερνήσεως, τῶν Ὑπουργῶν κλπ.» ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον 1.

1. Ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1942 τὰ κατὰ τὰς καίμενας διατάξεις παρεχόμενα α) ἐπίδομα πύλωσης καὶ β) ἐπίδομα ἀκριβείας βίου καταργοῦνται, ἀντὶ τούτων δὲ παρέχεται ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας εἰς τοὺς τακτικούς δημοσίους πολιτικούς ὑπαλλήλους ἐπίδομα ἀκριβείας βίου.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο διάφορον κατὰ περιφέρειας ἀναλόγως τῶν ἡδὴ κρατουσῶν βιοτικών συνθηκῶν ὀρίζεται κατὰ περιφέρειας καὶ κατὰ βαθμὸν ὡς ἑξῆς :

α') Διοικητικῆς ἱεραρχίας καὶ ἐξομοιουμένων μισθολογικῶς

	I	II	III
	Περιφ.	Περιφ.	Περιφ.
1) Προέδρου Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργῶν μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου Δρ.	20.000	—	—
2) Γενικοῦ Διευθυντοῦ »	12.000	9.000	6.000
3) Διευθυντοῦ α' τάξεως »	11.000	8.200	5.500
4) » β' » »	10.200	7.600	5.100
5) Τμηματάρχου α' τάξεως »	9.000	6.800	5.100
6) » β' » »	8.000	6.000	4.000
7) Εἰσηγητοῦ »	7.200	5.400	3.600
8) Γραμματέως α' τάξεως »	6.700	5.000	3.300
9) » β' » »	6.000	4.500	3.000
10) Ἀκολούθου »	5.000	3.700	2.500
11) Γραφέως α' τάξεως »	4.600	3.400	2.300
12) » β' » »	4.400	3.100	2.200
13) Ἀρχικλητῆρος »	4.600	3.400	2.300
14) Κλητῆρος α' τάξεως »	4.400	3.100	2.200
15) » β' » »	4.000	3.000	2.000
16) » γ' » »	3.600	2.700	1.800
17) » δ' » »	3.200	2.400	—

β') Μετακλητῶν ὑπαλλήλων.

1) Ἐπι ἀρχικῆ μισθῶ Δρ.	15.000	11.000	8.200	5.500
2) » » » »	10.000	8.200	6.000	4.100

γ') Διοικητικῶν τακτικῶν προσωπικῶν.

	I	II	III	
	Περιφέρειας	Περιφέρειας	Περιφέρειας	
1) Ἐπι ἀρχικῆ μισθῶ Δρ.	12.000	14.000	10.500	7.000
2) » » » »	10.500	13.200	9.900	6.600
3) » » » »	10.000	13.000	9.800	6.500
4) » » » »	9.700	12.800	9.600	6.400
5) » » » »	9.300	12.200	9.000	6.100
6) » » » »	8.700	12.000	9.000	6.000
7) » » » »	8.300	11.600	8.700	5.800
8) » » » »	8.000	11.200	8.400	5.600
9) » » » »	7.000	10.800	8.100	5.400
10) » » » »	6.200	10.200	7.600	5.100
11) » » » »	6.000	10.200	7.600	5.100
12) » » » »	5.800	10.000	7.500	5.000
13) » » » »	5.600	9.800	7.400	4.900
14) » » » »	5.400	9.200	6.900	4.600
15) » » » »	5.200	9.000	6.800	4.500
16) » » » »	5.000	8.400	6.300	4.200
17) » » » »	4.500	8.000	6.000	4.000
18) » » » »	4.200	7.600	5.700	3.800
19) » » » »	4.000	7.400	5.500	3.700
20) » » » »	3.800	7.200	5.400	3.600
21) » » » »	3.600	6.800	5.100	3.400
22) » » » »	3.200	6.600	4.900	3.300
23) » » » »	3.000	6.200	4.700	3.100
24) » » » »	2.800	6.000	4.500	3.000
25) » » » »	2.500	5.600	4.200	2.800
26) » » » »	2.400	5.200	3.900	2.600
27) » » » »	2.350	5.200	3.900	2.600
28) » » » »	2.200	5.000	3.700	2.500
29) » » » »	2.000	4.800	3.600	2.400
30) » » » »	1.750	4.600	3.400	2.300
31) » » » »	1.100	3.800	2.900	1.900
32) » » » »	960	3.600	2.700	1.800
33) » » » »	940	3.600	2.700	1.600
34) » » » »	750	3.200	2.400	1.800
35) » » » »	770	3.200	2.400	1.600
36) » » » »	680	3.000	2.200	1.500
37) » » » »	620	2.900	2.200	1.400
38) » » » »	600	2.900	2.200	1.400
39) » » » »	560	2.800	2.100	1.400
40) » » » »	550	2.800	2.100	1.400
41) » » » »	520	2.800	2.100	1.400
42) » » » »	480	2.700	2.000	1.300
43) » » » »	430	2.600	2.000	1.300

δ') Δικαστικῶν καὶ ἐξομοιουμένων πρὸς τούτους.

1) Ἐπι ἀρχικῆ μισθῶ Δρ.	15.500	15.000	11.200	7.500
2) » » » »	14.000	14.000	10.500	7.000

	I	II	III
	Περιφέρειας	Περιφέρειας	Περιφέρειας
3) 'Επι ἀρχικῶ μισθῷ	Δρ. 12.400	12.000	9.000 6.000
4) » » » »	8.200	10.600	8.000 5.300
5) » » » »	7.500	9.800	7.400 4.900
6) » » » »	6.300	8.800	6.700 4.400
7) » » » »	5.000	7.600	5.900 3.800
8) » » » »	4.900	3.200	6.200 4.100
9) » » » »	4.100	5.600	5.700 3.800

2. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ κατὰ τ' ἀνωτέρω κλιμακίου ἐπιδόματος ἀκριθείας βίου αἱ περιφέρειαι ὀρίζονται ὡς ἑξῆς :

α') I Περιφέρεια : Τέως Διοικήσις Πρωτεύουσας καὶ αἱ πόλεις Θεσσαλονίκη, Πάτρας καὶ Βόλος.

β') II Περιφέρεια : Αἱ λοιπαὶ πρωτεύουσαι τῶν Νομῶν, ἡ λοιπὴ περιφέρεια τοῦ Νομοῦ Ἀττικῆς οὐσίας καὶ αἱ πόλεις Ἄργος, Κόρινθος καὶ Αἴγιον.

γ') III Περιφέρεια : Αἱ λοιπαὶ πόλεις, κωμοπόλεις, χωρία καὶ συνοικισμοί.

3. Ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1942 καταργεῖται ἡ διὰ τὰς ἐξῆς τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Ν. Δ. 1041/1942 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ γραμματείας τῶν δικαστηρίων κλπ. ἰσχυουσῶν διατάξεων».

Ἄρθρον 2.

Τὸ κατὰ τὴν 1 Ἀπριλίου 1942 ἀπορῆμον ἀνεξέφλητον ὑπόλοιπον τῶν δυνάμει τῶν Α. Ν. 980/1937 καὶ 1813/1939 χρηρηγηθῆντων ἀτόκων δαναίων εἰς δημοσίους ὑπαλλήλους ἐξοφλεῖται εἰς πέντε ἴσας μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης τούτων ἀρχομένης ἀπὸ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 1942.

Ἄρθρον 3.

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων τῶν ἐχόντων βαθμολογικὴν ἢ μισθολογικὴν ἀντιστοιχίαν πρὸς ἓνα τῶν βαθμῶν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 παράγραφος α' Διοικητικῆς ἱεραρχίας.

Ἄρθρον 4.

1. Ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1942 τὸ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις παρεχόμενον ἐπίδομα ἀκριθείας βίου εἰς τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἢ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ ἢ ἡμερησίᾳ ἀποζημιώσει ἐκτάκτους δημοσίους πολιτικούς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ἐπὶ συμβάσει, προσαυξάνεται ὡς ἑξῆς κατὰ περιφέρειας.

α') I Περιφέρειας.

Διὰ τοὺς ἔχοντας ἀρχικὸν μηνιαῖον μισθὸν ἢ μηνιαίαν ἀντιμισθίαν ἢ τὸ 30πλάσιον τοῦ ἀρχικοῦ ἡμερομισθίου :

1) ἀπὸ δραχμῶν 10 000 καὶ ἄνω κατὰ δραχ.	4.500
2) » » 6.000 ἕως 9.999 » »	3.500
3) » » 3.500 » 5.999 » »	2.500
4) μέχρι » 3.499 » »	2.000

γ') III Περιφέρειας.

1) ἀπὸ δραχμῶν 10.000 καὶ ἄνω κατὰ δραχ.	3.600
2) » » 6.000 ἕως 9999 » »	2.600
3) » » 3.500 » 5.999 » »	1.800
4) μέχρι » 3.499 » »	1.500

γ') III Περιφέρειας.

1) ἀπὸ δραχμῶν 10.000 καὶ ἄνω κατὰ δραχ.	2 200
2) » » 6.000 ἕως 9.000 » »	1.700
3) » » 3.500 » 5.999 » »	1.200
4) μέχρι » 3.499 » »	1.000

2. Τοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον προσθέτου ἐπιδόματος ἀκριθείας βίου δικαιούνται καὶ οἱ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου χρησιμοποιουμένων ἐκτάκτων καὶ ἡμερομισθίων μὴ κεκτημένοι τὴν δημοσιοὑπαλληλικὴν ἰδιότητα.

3. Ὡς περιφέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ κατὰ τὸ ἀνωτέρω κλιμακίου προσθέτου ἐπιδόματος ἀκριθείας βίου νοοῦνται αἱ ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος καθοριζόμεναι.

Ἄρθρον 5.

Τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 4 τοῦ παρόντος νόμου ἐπίδομα προσαυξάνονται ἀνὰ 10 οἷο δι' ἕκαστον ἀνήλικον ἄρρεν ἢ ἄγαμον θῆλυ τέκνον τοῦ ὑπαλλήλου καὶ μέχρι τριῶν τῶ πολὺ τέκνων.

Ἐπὶ ἐγγάμων συζύγων δημοσίων ὑπαλλήλων τὸ ἀνωτέρω ἐπίδομα καταβάλλεται εἰς τὸν ἔχοντα τὸν μείζονα μισθόν.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, θέλουσι καθορισθῆ τὰ δικαιολογητικὰ ἄτιμα δέον νὰ προταχθῶσι πρὸς νομιμοποίησιν τοῦ κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον ἐπιδόματος.

Ἄρθρον 6.

Τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 4 καὶ 5 ἐπίδομα, μειοῦνται εἰς τὸ ἡμισυ προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων καταγομένων ἐκ κωμοπόλεων, χωρίων καὶ συνοικισμῶν ἐχόντων κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1928 πληθυσμὸν μέχρι 3.000 κατοίκων καὶ ὑπηρετούντων ἐντὸς τῆς ἐξ ἧς κατὰγονται ἐπαρχίας, εἰς τὸ 1)3 δι' προκειμένου περὶ τῶν αὐτῶν ὑπαλλήλων τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὴν κωμοπολιν, χωρίον ἢ συνοικισμόν ἐξ οὗ κατὰγονται.

Οἱ ἐκκαθαρίζοντες καὶ ἐντέλλοντες τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὑπ' αὐτοὺς ὑπαλλήλων προϊστάμενοι ὑπηρεσιῶν, εἰσθῶνται διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν ἢ μὴ τῶν ἀνωτέρω προϋποθέσεων, καταλογιζόμενοι ἀλληλεγγύως μετὰ τῶν λαβόντων τυχὸν ποσὰ κατὰ παράθεσιν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἄρθρον 7.

1. Τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου παρεχόμενον ἐπίδομα ἀκριθείας βίου ἀπαλλάσσεται πάσης ὑπὲρ Δημοσίου ἢ τρίτων κρατήσεως, φόρων καὶ τελῶν χαρτοσήμου, ὑπὸκειται δὲ μόνον εἰς ἀσφαλιστικὴν εἰσφορὰν κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ Ν. Διατάγματος 408/1941 ἐπιζόμενα.

2. Τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου ἐπίδομα ἀκριθείας βίου ὡς καὶ ἡ ἐπιχορηγήσεις δι' ἔξοδα παρυστάσεως καταβάλλεται ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ ὑπαλλήλου ἀποδοχῶν κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ν. Διατάγματος 610/1941 ὀριζόμενα ἐκάστοτε χρονικὰ διαστήματα.

Ἄρθρον 8.

Αἱ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Ν. Δ. 610/1941 διαταχθεῖ-

σαι μέχρι τέλους Μαΐου 1942 υπό του Υπουργού των Οικονομικών πληρωμαί μισθών θεωρούνται δυνάμει το παρόντος νόμου ως ανήκουσαι προκειμένου μὲν περί των τακτικῶν πολιτικῶν δημοσίων υπαλλήλων εἰς τὸ μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου 1942 χρονικὸν διάστημα, προκειμένου δὲ περί των ἐκτάκτων πάσης φύσεως εἰς τὸ μέχρι 15ης Μαΐου 1942 τοιοῦτον.

Ἄρθρον 9.

Εἰς τοὺς ἐν διαθεσιμότητι τελούντας δημοσίους υπαλλήλους ἐξαιρέσει των λόγῳ ἀσθενείας ἢ λόγῳ κηύσεως δικαιουμένους ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1942 κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὴν κατάστασιν διαθεσιμότητος ὑπηρεσίας αὐτῶν τοῦ 1)2 των ἀποδοχῶν ἐνεργείας, καταβάλλεται ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας ποσοστὸν 1)2 τοῦ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου καθοριζομένου ἐπιδόματος.

Ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας καταργεῖται πᾶσα διάταξις καθορίζουσα διαφόρως τὰ ποσοστὰ των ἀποδοχῶν των ἐν διαθεσιμότητι τελούντων υπαλλήλων.

Ἄρθρον 10.

1. Ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1942 ἢ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις παρεχομένη ἐπιχορήγησις δι' ἐξόδα παραστάσεως εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἰπουργικῶ Συμβουλίου καὶ εἰς ἕκαστον των Ἰπουργῶν μελῶν τοῦ Ἰπουργικῶ Συμβουλίου διπλασιάζεται.

2. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας ἢ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις παρεχομένη μηνιαία ἐπιχορήγησις δι' ἐξόδα παραστάσεως εἰς τοὺς Νομάρχας καὶ τοὺς Γενικοὺς Γραμματεῖς των Ἰπουργείων ὀρίζεται εἰς δραχμὰς 12.000.

Ἄρθρον 11.

1. Ἐξουσιοδοτεῖται ὁ Ἰπουργὸς των Οἰκονομικῶν ὅπως συνομολογή μετὰ τρίτων συμβάσεις προμηθείας εἰδῶν τροφίμων πρὸς ἀποκλειστικὴν διάθεσιν αὐτῶν εἰς τοὺς δημοσίους υπαλλήλους, ὡς καὶ περὶ ἀναθέσεως τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας ἐστιατορίων των δημοσίων υπαλλήλων.

2. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Νόμου ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 8 Ἰουνίου 1942.

Τὸ Ἰπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος των Ἀντιπροέδρος

Κ. ΛΟΓΟΘΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ Μέλη

Σ. ΓΚΟΤΖΑΜΑΝΗΣ, Σ. ΜΟΥΤΟΥΣΗΣ, Γ. ΜΠΑΚΟΣ
Ν. ΜΑΡΚΟΥ, Α. ΤΣΙΡΙΓΩΤΗΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῆ 13 Ἰουνίου 1942

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως

Ὡς Ἰπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης
Γ. ΤΣΟΛΑΚΟΓΛΟΥ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1505)1942

(Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 173 τῆς 9 Ἰουλίου 1942 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ΤεύχοςΠρώτον.

Περί χορηγήσεως ἐκιάκτιον ἐπιδόματος εἰς τοὺς πολιτικοὺς υπαλλήλους των Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κλπ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 Ν.Δ. «περὶ των ἀρμοδιοτήτων τῆς Κυβερνήσεως, των Ἰπουργῶν κλπ.» ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1.

Ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1942 παρέχεται εἰς τοὺς τακτικοὺς πολιτικοὺς υπαλλήλους των Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Εἰδικῶν Ταμείων καὶ Ἀδτονόμων Ὄργανισμῶν, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐξ εἰδικῶν λογαριασμῶν μισθοδοτούμενους τακτικοὺς πολιτικοὺς υπαλλήλους ἐπίδομα ἀκριβείας βίου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐπομένου ἄρθρου.

Ἄρθρον 2.

1. Προκειμένου περὶ υπαλλήλων ἐχόντων πλήρη βαθμολογικὴν ἢ μισθολογικὴν ἀντιστοιχίαν πρὸς ἕνα των βαθμῶν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 παρ. α' τοῦ Ν. Δ. 1424)1942 Διοικητικῆς Ἱεραρχίας των τακτικῶν δημοσίων υπαλλήλων ὡς ἐπίδομα ἀκριβείας βίου παρέχεται τὸ διὰ τῆς αὐτῆς παραγράφου καθοριζόμενον κατὰ βαθμὸν ἢ μισθὸν καὶ κατὰ τὰς εἰς περιφέρειας ἐν αἷς ὑπηρετοῦσι διακρίσεις.

Διὰ τοὺς υπαλλήλους τοῦτους καταργοῦνται ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας τὰ ἤδη παρεχόμενα εἰς αὐτοὺς α') ἐπίδομα πόλεως καὶ β') ἐπίδομα ἀκριβείας βίου.

2. Προκειμένου περὶ υπαλλήλων μὴ ἐχόντων βαθμολογικὴν ἢ μισθολογικὴν ἀντιστοιχίαν πρὸς ἕνα των βαθμῶν τῆς ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ μνημονευομένης Διοικητικῆς Ἱεραρχίας τὸ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἤδη παρεχόμενον ἐπίδομα ἀκριβείας βίου προσαυξάνεται ὡς ἐξῆς κατὰ περιφέρειας.

Διὰ τοὺς ἔχοντας ἀρχικὸν μηνιαῖον μισθὸν :

	I	II	III
	Πεσφ.	Πεσφ.	Πεσφ.
1) ἀπὸ δραχ. 10.000 καὶ ἀνω κατὰ δραχ. 6.000	4.500	3.000	3.000
2) » » 6.000—9.999 » »	4.800	3.600	2.400
3) » » 3.500—5.999 » »	4.000	3.000	2.000
4) μέχρι δραχ. 3.499 » »	3.200	2.400	1.600

Ἄρθρον 3.

1. Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1942 τὸ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις παρεχόμενον ἐπίδομα ἀκριβείας βίου εἰς τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ ἢ μηνιαία ἀντιμισθία ἢ ἡμερησίᾳ ἀποζημιώσει ἐκτάκτους υπαλλήλους καὶ τοὺς ἐπὶ συμβάσει των κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος νόμου ὀργανισμῶν προσαυξάνεται ὡς ἐξῆς κατὰ περιφέρειας.

Διὰ τοὺς ἔχοντας ἀρχικὸν μηνιαῖον μισθὸν ἢ μηνιαίαν ἀντιμισθίαν ἢ τὸ 30πλάσιον τοῦ ἀρχικοῦ ἡμερομισθίου :

	I	II	III
1) από δρχ. 10.000 και άνω κατά δρχ.	Προσφ. 1.500	Προσφ. 3.600	Προσφ. 2.200
2) > > 6.000—9.999 > >	3.500	2.600	1.700
3) > > 3.500—5.999 > >	2.500	1.800	1.200
4) μέχρι δρχ. 3.499 > >	2.000	1.500	1.000

2. Τοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον προσθέτου ἐπιδόματος ἀκριθείας δίου δικαιούνται καὶ οἱ ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ παρόντος ὀργανισμῶν χρησιμοποιοῦμένων ἐκτάκτων καὶ ἡμερομισθίων μὴ συνδεόμενοι δι' ὑπαλληλικῆς σχέσεως μετὰ τῶν ὀργανισμῶν τούτων.

Ἄρθρον 4.

1. Εἰς τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Ν. Δ. 1424 προστίθεται τρίτη παράγραφος ἔχουσα οὕτως :

« Ἡ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τὸς καταγομένους ἐκ κωμοπόλεων χωρίων καὶ συνοικισμῶν περιλαμβανομένων εἰς τὴν περιόχην τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης. Εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου προκύψῃ μείωσις τῶν ἤδη λαμβανομένων ἀποδοχῶν ἢ ἐπὶ ἔλαττον διαφορᾷ ἐξακολουθεῖ καταβαλλομένη ὡς ἐπίδομα ἀκριθείας δίου».

Ἡ διάταξις αὕτη ἀνατρέχει ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1942.

2. Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1 καὶ τῶν ἄρθρων 5 καὶ 6 καὶ τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. Δ. 1424) 1942 «περὶ χορηγίσεως ἐκ ἀκτου ἐπιδόματος εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους» ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν καὶ προκειμένου περὶ τῶν ὑπαλλήλων, περὶ ὧν προνοεῖ ὁ παρῶν νόμος.

Ἄρθρον 5.

1. Τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἐπίδομα ἀκριθείας δίου χορηγεῖται ἐφ' ὅσον τὰ οικονομικὰ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος νόμου ὀργανισμῶν ἐπιτρέπουσι τοῦτο κατὰ τὴν περὶ τούτου ἠτιολογημένην ἀπόφασιν τῆς Διοικήσεως τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, Εἰδικοῦ Ταμείου, Αὐτονόμου Ὄργανισμοῦ ἢ εἰδικοῦ λογαριασμοῦ.

Εἰς περιπτώσιν οικονομικῆς ἀδυναμίας τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος ὀργανισμῶν πρὸς παροχὴν τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἐπιδόματος ἀκριθείας δίου πλήρους, τοῦτο περιορίζεται συμμέτρως καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν κατόπιν ἐπίσης ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τῆς Διοικήσεως καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς οικονομικῆς ἀντοχῆς ἐκάστου τούτων.

2. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 3 Ἰουλίου 1942.

Τὸ Ὑποὐργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος
Γ. ΓΕΩΛΑΚΟΓΛΟΥ
Τὰ Μέλη

Ε. ΚΡΟΤΖΑΜΑΝΗΣ, Ν. ΜΑΡΚΟΥ, Γ. ΜΠΑΚΟΣ, Α. ΤΣΙΡΗΓΙΩΤΗΣ
Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 3 Ἰουλίου 1942

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
ὡς Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης
Γ. ΓΕΩΛΑΚΟΓΛΟΥ

Ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει τοῦ ἄνω Νόμου ἐπ' ἀριθμὸν 1505 ἢ ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἐξέδωκε πρὸς τὰ Ἐκκλησι. Συμβούλια τῶν ἐπ' αὐτὴν Ἐνοριακῶν ἱ. Ναῶν τὴν κάτωθι Ἐγκύκλιον :

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῆ 23 Ἰουλίου 1942

Πρὸς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια τῶν ἱ. Ἐνοριακῶν Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Διὰ τοῦ ἐπ' ἀριθ. 1505/1942 Ν. Διατάγματος, δημοσιευθέντος εἰς τὸ ἐπ' ἀριθ. 173 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (Τεύχος Α') ἐπεξετάθη ἡ καταβολὴ τοῦ νέου ἐπιδόματος ἀκριθείας δίου, ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1942 καὶ εἰς τοὺς τακτικούς, ἐκτάκτους καὶ ἡμερομισθίους ὑπαλλήλους τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

Κατὰ τὸ Νομοθέτημα τοῦτο, προκειμένου περὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐχόντων πλήρη θαμνολογικὴν ἢ μισθολογικὴν ἀντιστοιχίαν ὑπουργικῶν ὑπαλλήλων, ὡς εἶναι καὶ οἱ ἐφημέριοι, τὸ παρεχόμενον ἐπίδομα ἐξομοιοῦται πλήρως πρὸς τὸ τῶν Κρατικῶν Δημοσίων ὑπαλλήλων τοῦ Νομ. Διατάγματος 1424/1942 (Φύλ. Ἐφημ. Κυβερν. 149 Α')

Ὅθεν Ἐφημέριοι :

Α) Τῆς Α' κατ' ἐξουσίας.

Φέροντες θαμνόν :

α) Τμηματάρχου Α' τάξ. (ὄργαν. μισθὸς 5200) δικαιούνται συνολικοῦ ἐπιδόματος κατὰ μῆνα 18.000 δρχ. ἤτοι 9000 κατὰ 15θήμερον.

β) Τμηματάρχου Β' τάξ. (ὄργαν. μισθὸς 4400) ἐπιδόματος 8000×2 ἤτοι 16.000 δρχ. μηνιαίως.

γ) Εἰσηγητοῦ (ὄργαν. μισθὸς 3800) ἐπιδόματος 7200×2 ἤτοι 14400 δρχ. μηνιαίως.

Β) Τῆς Β' κατ' ἐξουσίας.

Φέροντες θαμνόν :

α) Γραμματέως Β' τάξ. (ὄργαν. μισθὸς 2760) ἐπιδόματος 6000×2 ἤτοι δρχ. 12000 μηνιαίως.

β) Γραμματέως Α' τάξ. (ὄργαν. μισθὸς 3240) ἐπιδόματος 6700×2 ἤτοι δρχ. 13400 μηνιαίως.

Γ) Τῆς Γ' κατ' ἐξουσίας.

Φέροντες θαμνόν :

α) Ἀκολουθού (ὄργαν. μισθὸς 2180) ἐπιδόματος 5000×2 ἤτοι δρχ. 10000 μηνιαίως

β) Γραμματέως Β' τάξ. (ὄργαν. μισθὸς 2760) ἐπιδόματος 6000×2 δρχ. 12000 μηνιαίως.

Δ) Τῆς Δ' κατ' ἐξουσίας.

Φέροντες θαμνόν :

α) Γραφέως Β' τάξ. (ὄργαν. μισθὸς 1500) ἐπιδόματος 4400×2 ἤτοι δρχ. 8800 μηνιαίως.

β) Γραφέως Α' τάξ. (ὄργαν. μισθὸς 1900) ἐπιδόματος 4600×2 ἤτοι δρχ. 9200 μηνιαίως.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω ὑπαλλήλους καταργεῖται ἀπὸ

της 1/6/42 τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας βίου τοῦ Ν. Δ. 354/1941, συγχωνευόμενον πρὸς τὸ νέον τοιοῦτον.

Ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ναοῦ (Διακόνους, ψάλτας, νεωκέρους, λογιστὰς καὶ καθαριστράς), τοὺς μὴ ἔχοντας, ὡς γνωστὸν, διαβάθμισιν διοικητικοῦ ὑπαλλήλου, τὸ διατηρούμενον δι' αὐτοὺς περιουσιὸν ἐπίδομα ἀκριβείας βίου προσαυξάνεται ὡς ἀκολούθως :

Διὰ τοὺς ἔχοντας ἀρχικὸν ὀργανικὸν μηνιαῖον μισθόν :

- 1) Μέχρι δρ. 3499 κατὰ 3200×2 ἤτοι μηνιαίως 6400
- 2) Ἀπὸ 3500—5999 » 4000×2 » » 8000
- 3) » 6000—9999 » 4800×2 » » 9600

Τὸ νέον ἐπίδομα ἀκριβείας βίου, προσαυξάνεται κατὰ 10 ο)ο δι' ἕκαστον ἀνήλικον ἄρρεν ἢ ἀγαμὸν θηλυ τέκνον τοῦ ὑπαλλήλου καὶ μέχρι τριῶν, τὸ πολὺ, τέκνων. Διὰ τὴν νόμιμον λήψιν τῆς προσαυξήσεως ταύτης δέον νὰ υποβληθῶσιν ἡμῖν διὰ μὲν τὰ ἀγαμα ἀνήλικα ἄρρενα τέκνα ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως ἢ πιστοποιητικὸν Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς, ἐν ἀδυναμίᾳ δὲ προσκομίσεως τούτων, βεβαίωσις τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ἀναγράφουσα τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν ἡλικίαν ἕκαστου τέκνου ὡς καὶ τὸ ὅτι ταῦτα τυγχάνουσιν ἀγαμα, διὰ δὲ τὰ θήλια ἀγαμα βεβαίωσις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, ἐμφαίνουσα τὸ ὀνοματεπώνυμον τῶν θηλέων ἀγάμων τέκνων αὐτῶν, κατ' ἀμφοτέρας δὲ τὰς περιπτώσεις ὑπεύθυνος δήλωσις τοῦ δικαίουχου ὑπαλλήλου ὅτι τὰ περὶ ὧν πρόκειται τέκνα τοῦ διατελοῦσιν ἐν ζωῇ καὶ ὅτι συντηροῦνται παρ' αὐτοῦ μὴ λαμβάνοντα μισθὸν ἢ σύνταξιν ἐκ δημοσίας ἢ ἰδιωτικῆς θέσεως. Ἐπειδὴ ἡ συγκέντρωσις τῶν στοιχείων τούτων παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων, ἐνδέχεται νὰ ἐπιφέρῃ ἐπιβράδυνσιν τῆς υποβολῆς τοῦ Πρακτικοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, γνωρίζομεν ὅμιν ὅτι ἡ πρότασις τῆς προσαυξήσεως δύναται νὰ υποβληθῇ κεχωρισμένως.

Συμφώνως πρὸς ρητὴν διάταξιν τοῦ Ν. Διατάγματος, τοῦ νέου ἐπιδόματος ἀκριβείας βίου κλπ. ἡ παροχὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς οικονομικῆς ἀντοχῆς ἕκαστου Νομικοῦ Προσώπου, ὡς εἶναι καὶ οἱ Ναοί, περὶ τῆς υπάρξεως τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖται ἡτιολογημένη ἀπόφασις ἕκαστου, ἐν προκειμένῳ, Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, εἰδ' ἄλλως περιορίζεται συμμέτρως καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν δάσει ὡσαύτως ἡτιολογημένης ἀποφάσεως.

Τὸ νέον ἐπίδομα ἀκριβείας βίου ἀπαλλάσσεται πάσης ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἢ τρίτων κρατήσεως, φόρων καὶ τελῶν χαρτοσήμου, ὑποκείμενον μόνον εἰς Ἀσφαλιστικὴν εἰσφορὰν.

Ὅθεν σταθμίζοντες μετὰ περισκέψεως τὴν οἰκονομικὴν ἀντοχὴν τοῦ Ναοῦ ἐπὶ τῆς δημιουργουμένης νέας ἐπιβαρύνσεως, ἐντελλόμεθα ὅπως υποβάλητε τὸ ταχύτερον εἰς τὸ περὶ ἡμᾶς Μητροπολ. Συμβούλιον λεπτομερῆ πράξιν, ἐν ἣ λεπτομερῶς ν' ἀναφέρητε :

α) Τὸ εἰς χεῖρας τοῦ Ταμίου ὑπόλοιπον ταμείου τοῦ Ναοῦ τῆς 1ης Ἰουλίου 1942 ὡς καὶ τὰς τυχόν ὑπαρχοῦσας καταθέσεις παρὰ Τραπεζαίαις

β) Τὸν ὀργανικὸν μισθὸν ἕκαστου ὑπαλλήλου, δά-

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Οὐρανοφάντορος Βασιλείου ἐν τῇ Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας συνέβη φοβερὰ συνεχῆς ἀνομβροία, ἐξ ἧς ἐπῆλθεν λιμὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ λιμὸς οὗτος καὶ ἡ δυστυχία ἦτο δοκιμασία εἰς τοὺς χριστιανούς, δοκιμασία καθ' ἣν ἐδεικνύετο ἡ πίστις των καὶ φιλανθρωπία. Ὁ Μ. Βασίλειος, κατὰ τὴν φοβερὰν ταύτην δοκιμασίαν, ὠμίλησε τὴν ὠραίαν ὁμιλίαν « Ἐν λιμῷ καὶ ἀψυχῷ » διὰ τῆς ὁποίας δεικνύει τὰ αἷτια τῆς δυστυχίας καὶ προσκαλεῖ καὶ προτρέπει εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφήν, διότι ὁ Κύριος πηγὴ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρῶν, δὲν ζητεῖ νὰ συντρίψῃ ἀλλὰ νὰ σώσῃ κατὰ τοὺς χρηστοὺς τῶν πατέρων καὶ τῶν τέκνων οὐκ ἀμελεῖς, οἱ θυμοῦνται κατὰ τῶν νέων καὶ διανίστανται, οὐ κακόν τι δοῦναι σπουδάζοντες ἀλλ' ἐκ τῆς νηπιώδους ἐλιγωρίας καὶ τῶν τῆς νεότητος ἀμαρτιῶν εἰς ἐπιμέλειαν ἄγοντες ».

Ὁ Ἱ. Βασίλειος, ἀναπτύσσων τὴν θλιβερὰν καὶ

σει τοῦ ἐγκεκριμένου Προϋπολογισμοῦ τῆς χρήσεως 1942/1943.

γ) Τὴν προτεινομένην χορήγησιν τοῦ νέου ἐπιδόματος, δι' ἕκαστον ὑπάλληλον.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΤΟΥ ΜΗΤΡ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
† Ο ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ἀρ. 15228

ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ (')

Περὶ προσαυξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. παρεχομένων συντάξεων.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ & ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 22 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Κανονιστικοῦ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ὡς καὶ τὴν ἀπὸ 3ης Μαρτίου 1942 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἀποφασίζομεν καὶ ἐγκρίνομεν :

Προσαυξάνομεν τὰς ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. παρεχομένας συντάξεις τῶν συνταξιούχων Ἱερῶν καὶ τῶν ὀρφανικῶν οἰκογενειῶν κατὰ τὸ κάτωθι κλιμάκιον, τῆς προσαυξήσεως ἀρχομένης ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου 1942.

α) Πᾶσα μηνιαία σύνταξις μέχρι 700 δραχ. αὐξάνεται κατὰ 75 ο)ο.

β) Ἀπὸ 700—800 δραχ. αὐξάνεται κατὰ 65 ο)ο

γ) » 801—1000 » » » 55 ο)ο

δ) » 1.001—1200 » » » 45 ο)ο

ε) » 1.201—καὶ ἄνω αὐξάνεται » 25 ο)ο

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἀπριλίου 1942

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ
Κ. ΛΟΓΟΘΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

1. (Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 47 τῆς 4 Μαΐου 1942 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Τεύχος Β).

πραγικήν κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων, ἀποδίδει αὐτὴν εἰς τὰς ἀμαρτίας των. Ναί! «Λαμβάνοντες ἡμεῖς, ἄλλοις οὐ παρέχομεν τὴν εὐεργεσίαν... πεινῶντες τρεφόμεθα καὶ τὸν ἐνδεῆ παρατρέχομεν... αἱ ἀποθήκαι τῷ πλήθει τῶν ἀποκειμένων στενοῦνται καὶ τὸν ἐστενωμένον οὐκ ἔλεοῦμεν». Αἷτια λοιπὸν τῶν δυστυχημάτων καὶ συμφορῶν ἦσαν ἡ σκληρότης τῶν πλουσίων καὶ ἡ ἀπανθρωπία, αἱ ἀμαρτίαι των. Τοῦτ' αὐτὸ διδόντων καὶ ἄλλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὁ Γρηγόριος Ναζιανζηνὸς ὅστις ἀπήγγειλεν τὸν λόγον περὶ τῆς πληγῆς τῆς χαλάρης, ἐπὶ τοῦ πατρὸς του, σιωπῶντος. Ἐν αὐτῷ ὑποδεικνύει ὅτι ἡ πληγὴ αὕτη τῆς χαλάρης, ἥτις ἐπὶνεγκεν μεγάλην ζημίαν εἰς τοὺς Ναζιανζηνούς, πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς δικαία τοῦ Θεοῦ τιμωρία διὰ τὰ ἀμαρτήματα των καὶ ὡς δείγμα τῆς θείας ἀγάπης πρὸς σωματισμὸν τῶν ἀμαρτωλῶν. «Ἡ μάρτυριον, ἡ νόμος αὐτῶν, ἡ σεβήσασμεν», ἔτι ἐπελαθόμεθα, λέγει, τῶν ἐντολῶν σου καὶ ὀπίσω τῆς διανοίας ἡμῶν τῆς πονηρίας ἐπορεύθημεν, ὅτι ἀναξίως τῆς κλήσεως καὶ τοῦ Ἐθ' ἀγγέλιον τοῦ Χριστοῦ σου ἐπολιτευόμεθα. ὅτι ἐγεννήθημεν ἐν εἰδός τῷ ἀγαπῆτῶ σου. Ἐφρὲς καὶ λαοὶ ἐξέστημεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, πάντες ἐξελίναμεν, ἅμα ἠχρησθήμεν... ὅτι γὰρ ὧν ἠμάρτομεν, μυσταγωγόμεθα» (Α', 949). Προτρέπει ἔπειτα θερμῶς εἰς μετάνοιαν καὶ τελειῶν παρακαλῶν τὴν αὐτοῦ πατέρα ἡμῶν δι' εὐχῶν καὶ δεήσεων, ἐξελείψῃ τὴν ὁργὴν τοῦ Κυρίου καὶ αἰτήσῃ οὐ μόνον τὴν σωματικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν, τὴν ἀγγελικὴν τροφήν τὴν ἐξ οὐρανῶν καταβαίνουσαν. Πρὸς ἐξελίξασιν βεβαίως τῆς ὁργῆς τοῦ Θεοῦ ἀπαιτεῖται ἡ μετάνοια, ἀλλ' ἀληθὴς καὶ εἰλικρινὴς μετάνοια τῶν δικαίων καὶ διδρωσικῆς τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν. «Φωνὴ λιτανειῶντων εἰς τὴν βοήθειαν καὶ πόρον ἀέρα διασκεδάννυται». «Ὅσα δὲ ἡμῶν ἡ πορευτὴ καὶ ἡ δέσις; Οἱ ἄνδρες, πλὴν ὀλίγων, ταῖς ἐμπορίαις σχολάζετε, αἱ γυναῖκες ὀπηρεῖτε τοῖς υἱοῖς τὴν ἔργασίαν τοῦ Μαμμωνᾶ. Ὀλίγοι λοιπὸν μετ' ἐμοῦ καὶ τῆς προσευχῆς καὶ οὗτοι λίγγιόντες, χροσόμενοι, μυστατρεφόμενοι συνεχῶς καὶ ἐκτιρησῶντες πότε τοὺς στίχους ὁ Ψαλμῶδης συμπληρώσει, πότε ὡς δεσποτιεῖον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς προσευχῆς ἀποσπερῆσεται». Ἡ τοιαύτη μετάνοια ἡμῶν ὀφείλει. Ἀληθὴς μετάνοια εἶνε ἡ τῶν Νινευιτῶν τὸν ὀλοὺς προβάλλει ἡ Ἱ. Βασιλεία εἰς μίμησιν. «Ὡ τῆς εὐμελοῦς μετάνοιας! Ὡ τῆς σωφῆς καὶ πεπυκνωμένης ἰλλήφως!... Ὁ προσβῆτης ἐπ' ἐκείνων ἐθρήνη καὶ τὴν πολὺν εἰλλη καὶ διεσπάρτην, ὁ νευρίσκος ἀκμάζων σφοδρότερον ἐπαδύρετο, ὁ κένης ἐπὶ αἴσιν, ὁ πλούσιος ἐπαλαθόμενος τῆς τρυφῆς, ἤκασι τὴν κακοπάθειαν ὡς σόφισμα, ὁ Βασιλεὺς αὐτῶν τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν ὄξιν εἰς ἀίσχνην μετέβαλεν, ἀπέθετο τὸν στέφανον καὶ νόνην νῆς κεφαλῆς κατεχέαστο». Βεβαίως ὁ χριστιανὸς δὲν πρέπει ν' ἀναβῆ τὴν μετάνοιαν, τὴν ἀγαθογονίαν. «Ρεῖ γὰρ ὁ χρόνος καὶ οὐκ ἐκδέχεται τὸν βοσθύνοντα» ἐπείγονται αἱ ἡμέραι τὸν ὀκνηρὸν παρατρέφουσαι». Τοιαῦτα ἐδίδασκεν ὁ Οὐρανοφάντωρ Βασί-

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

ΑΦΘΡΟΝ ΤΟΥ ΣΕΡ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ
· ΔΕΡΘΕΟΥ

Ἦναμεν ἡ Θεία φλόξ. Δὲν ἔκαυσε ἀλλ' ἐλάμπρυνε. Δὲν ἐξεμηδένισε ἀλλ' ἐφώτισε. Ἦστραμεν ἡ Θεία Χάρις εἰς ἀτελεύτητα κίματα φωτός. «Τὸ Πνεῦμα ἔπος θέλει πνεῖ». Εἶναι τῶντι μυστήριον τὸ «Πόθεν» τῆς ἐλεήσεως Του. Εἶναι μυστήριον ἁμοίως ὁ οὐρία Του. Προφύχεται ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς Θεότητος. Εἶναι ἁμοίως τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ. Σκοπεῖ νὰ μᾶς φέρῃ πρὸς τὸν Θεόν. Εἶναι Θεός. Κατέρχεται ὡς τρεφάσασσα θύλλα, ὡς πῦρ καταναλίσκον, ὡς ζωντανὴ λῶμψις, ὡς ἀτελείωτος πλοῦτος, ὡς παντοδύναμος κροσφορσία.

Τὸ ὀνομαζόμεν Ἁγιον Πνεῦμα. Εἶναι ὁ τρίτον πρόσωπον τῆς Θεότητος. Θεός ὁ Πατήρ. Θεός ὁ Υἱός, Θεός τὸ Ἁγιον Πνεῦμα. Εἰς Θεός ἐν τῇ Τριάδι. Ἡ ὀνομασία Του πολὺ πτωχὰ ἀποδίδει ὀλον τὸν πλοῦτον τῆς Θεότητος Αὐτοῦ.

λαίος εἰς τοὺς χριστιανούς τῶν χρόνων ἐκείνων.

Εἰς τὰς δυσφορῆς σημερινὰς κροσιστάσεις δυστυχῶς δὲν ἐκδηλῶνεται ἡ ἀγάπη ποδὸς τοὺς πάσχοντας καὶ ἀδυνάτους, τοὺς πτωχοὺς. Ἐνταῦθεν πολλοὶ πολλὰς καὶ δὴ εἰς τὰ χωρία ἐρροφίθησαν κυρίως εἰς τὴν ἀνάκτησιν χρημάτων, τὰ ὀποῖα κροσικεῖον εἰς τὰ κίβωτια Βεβαίως θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ διατηρηθῶμεν ὀποσσοῦν καὶ αἱ πτωχότεροι ἀκόμη τῆρις. Ἐν διεκπέναντο οἱ ἀνθρώποι ὑπὸ τῆς χροσιστικῆς ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης. Ὀλοὶ οἱ χροσιστιανοὶ εἶνε ἀδελφοί: «Υμεῖς δὲ εἶστε ὀπὸν Χριστοῦ καὶ μέλη. Ἐκ μέρους» (Α' Κορινθ. ιθ' 27). Τότε θὰ ἔχωμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν βοήθειαν.

Ἄλλως τε τί θὰ γείνον τὰ χροῖματα, ἂν παραταθῆ ἡ κατάσταση; «Δειξάτωσαν τοῖνον οἱ τὴν κροσικεῖαν τιμῶντες, οἱ τὸν πλοῦτον μετ' ὀπερβολῆς σινδόνοντες τῆς ἡ δύναμης τῶν θεσοσισθῆντων, ἡ τί τὸ ἔφελος, ἂν ὀροσισθεῖς ὁ Θεός ἐπὶ κροσικεῖον παροσλέσθῃ τὴν τιμωρίαν;» Μηδὲ εἴτη τις ὀν ὀλίγοι εἶνε οἱ ἔσπλογγχοὶ καὶ ἀνοικτίωμοσες. Ἄλλ' ἐξοχτοὶ καὶ δι' ὀλίγους ἐπὶ δῆμον κροσῖ. Ἄγασ ἱεροσῶληρος καὶ δῆ ἡ κροσιστικὴ ἱμωτῆσις. Ὁ Ζαυβοὶ κῶλον εἰς τὸς Μαθιανιτιδας ἐκροσῶνεσες καὶ ὁ Ἱσραὴλ ἐπικατεν εἰς δίκην. Πάντες τοῖνον καὶ ἰδίγ καὶ κοινῇ τὸς βίους ἐαυτῶν ἐκροσῶμεν... Εἰπωμεν καὶ ἡμεῖς τοῦ κροσιστοῦ Ἰδῶ τὴν σονῆν εἰσισθῆτος. «εἰς τὸν Κυρίον ἐστὶν ἡ ἔφραμῆνη σου.»

Τοιαῦτα ἐδίδασκεν ὁ Οὐρανοφάντωρ Βασίλειος ἐν τρυφικῇ κροσιστάσει κροσὸς τὸς χρόνους ἐκείνους. Ἐνταῦθεν λοιπὸν ἐπιβάλλεται εἰς πάντας τοὺς χροσιστιανούς νὰ ἠδραχθῶμεν ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἱ. ἀνδρός, νὰ μετανοήσωμεν καὶ νὰ ἐκικαλοῦμεθα τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

* Ο ΜΕΛΕΗΝΙΑΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἅγιον Πνεῦμα. Ὑψίστη καὶ ἀσύλληπτος σημασία καὶ ἔννοια. Εἶναι θύελλα, ἣτις ἐκσπᾷ ὑπεράνω χωρῶν καὶ θαλασσῶν. Εἶναι ἡ σωτηριώδης ἀναπνοή· ἡ ὁποία ἀνυψώνει τὰ πνεύματα καὶ προκαλεῖ τὴν ζωὴν. Εἶναι ἡ πνοή, ἡ ὁποία θωπεύει τὰ ἄνθη καὶ διενεργεῖ τὸ μυστήριον τῆς καρποφορίας. Εἶναι ἐπίσης τὸ ἔξεταστικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐρευνᾷ καὶ λύει ὅλα τὰ προβλήματα. Εἶναι τὸ φωτίζον τὸ ἐσώτατον βᾶθος τῆς συνειδήσεως, ἡ ἀνύψωσις τῆς μυστικῆς θελήσεως τῆς ψυχῆς μας.

Ὅταν ὁ Χριστὸς συνωμίλει μετὰ τοῦ Νικοδήμου τὸ παρέβαλε πρὸς τὸν ἄνεμον ὅστις κτυπᾷ τὸ παράθυρον. «Τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ. Ἀκούεις τὴν πνοὴν του καὶ δὲν γνωρίζεις πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει». Ἔτσι συμβαίνει εἰς τὸν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου γεννηθέντα. Ὅταν λέγωμεν λοιπὸν Ἅγιον Πνεῦμα ὅλα πρέπει νὰ ἐννοοῦνται, ὅπως ἦχος ἀπὸ πολλὰς φωνᾶς. Κυματίζει κάτι ἀπὸ θύελλαν, ἀπὸ ζωὴν, ἀπὸ παρηγορίαν, ἀπὸ αὔξησιν, ἀπὸ φῶς.

Κατὰ τοὺς παναρχίους χρόνους τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐπεφοίτα ἐν θυέλλῃ εἰς τοὺς Προφήτας, τοὺς ὁποίους ἐνεδυνάμωνε καὶ ἐνεθουσίαζε μὲ θεϊὰν δύναμιν καὶ ζῆλον εἰς τὴν ἀποστολήν των. Ὁ Ἡλίας ἦτο πυρίπνους, μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του· τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔκαιεν ὡς λαμπάς. Ὁ Ἡσαΐας, ὁ ἐνθουσιώδης ψάλτης, ὁ Ἱερεμίας ὁ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ Ναοῦ θρηνῶν τὴν πτώσιν τοῦ Ἰουδα, ὁ Ἰεζεκιήλ ὁ Ἀπόστολος τῆς θείας δόξης, ὁ Δανιὴλ ὁ δραματιστὴς τοῦ μέλλοντος, ὅλοι αὐτοὶ καὶ πάντες ὁμοῦ ἦσαν ὡς μία θύελλα, ὡς ἐστία πυρὸς μὲ φλόγας.

«Τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ». Πάντοτε ἐξουσιάζει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου. Εἶναι ὡς ἄνεμος ἰσχυρότατος. Εἶναι ὅμως τὸ Πνεῦμα τῆς ἀγάπης, διότι ἡ ἀγάπη ἐγείρει τὴν ζωὴν. Εἶναι τὸ δημιουργικὸν Πνεῦμα, διέρχεται διὰ τῶν ψυχῶν ὡς πνοὴ ἀνοίξεως, ἀπαλή, ἡσυχῆς, θωπευτικῆ, ἀσκοῦσα ἀποτελεσματικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὴν αὔξησιν, τὴν ἀνθησιν, τὴν καρποφορίαν, τὸν θερισμόν. Ἐν ἀρχῇ ἡ γῆ ἦτο ἔρημος, λέγει ἡ Γένεσις, καὶ σκότος ἐβασίλευεν ὑπεράνω τῆς ἀβύσσου. Πνεῦμα ὅμως Κυρίου ἐπεφέρετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ ζωὴ. Δένδρα καὶ ἄνθη, γῆ καὶ θάλασσα, πτηνὰ καὶ ἰχθῦς, ζῶα καὶ ἄνθρωπος. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, παντοδύναμος καρποφορία.

Ἐπεφοίτησεν εἰς τὴν Παρθένον καὶ ἐξ αὐτῆς ἐγεννήθη ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὑπερίπταται πανταχοῦ ἀγαθόν, εὐθές, νοερὸν, ἡγεμονεῦον, καθαῖρον. Ὑπερίπταται τῶν σκοτεινῶν, ἀβύσσων καὶ

ΠΕΡΙ ΜΙΑΝ ΣΠΑΝΙΑΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΤΗΣ ΜΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ἈΡΘΡΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΗΛΕΙΑΣ * ΑΝΤΩΝΙΟΥ

[2] (Τελευταίον)

Κ. γ'. Ἀνασχευάζει ἀκολουθῶς τὴν κατὰ τῶν ὀρθοδόξων κατηγορίαν τῶν Λουθηροκαλδόνων ἐπὶ εἰδωλολατρεία «Ἐπειδὴ προσκυνοῦμεν τὰ Ἅγια Λείψανα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν Ἁγίων» μὲ θαθεῖαν γνώσιν τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας συνιστῶν, εἰς τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ εὐρισκόμενους χριστιανούς. ἐνὰ διαβάσωσιν ἄλλο ψυχωφελέστατον βιβλίον ὀνομαζόμενον «Προαγωγή τῆς Χριστιανικῆς Κατηχήσεως» τυπωμένον εἰς τὴν Βενετίαν εἰς τοὺς 1759 χρόνους (πρόκειται περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Χίου Ἱερομονάχου Τιμοθέου Κυριακοπούλου).

Πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀνωτέρω ὑπ' αὐτοῦ λεχθέν-

τῶν ἀφρισμένων κυμάτων τῆς ἱστορίας.

Εἶναι Θεὸς καὶ θεοποιεῖ, εἶναι πῦρ καὶ προσέρχεται ἐκ πυρὸς, λαλεῖ, ἐνεργεῖ παρέχει τὰ χαρίσματα. Ἐφώτισε τοὺς ἀτολογητάς, ἐνίσχυσε τοὺς Μάρτυρας, ἐσυντρόφευσε τοὺς ἀσκητάς, ἐστήριξε τοὺς Ὀσίους, ὠδήγησε τοὺς ρήτορας καὶ συγγραφεῖς, ἐνέπνευσε τοὺς ὑπερσπιστάς, ἐθέρωμεν τοὺς ὁμολογητάς, καὶ εἶναι ἔτοιμον νὰ βοηθήσῃ πάντα, ἐπικαθήμενον ὡς φλόξ πυρὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὡς τότε ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους. Ἀλλὰ καὶ πάντα ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάρχει πολλὴ ἀνάγκη ἐν τῷ βίῳ, ὅταν ὑπάρχῃ ταυτοχρόνως καὶ ἡ θέλησις. Ἀνθρώπους εὐρισκόμενους εἰς ὥρας σκοτεινὰς καὶ ἐν τούτοις γεμάτους ἀπὸ πόθον καὶ ζήτησιν, ἀνθρώπους βλέποντας καὶ προσκαρτεροῦντας τὸ φῶς, τὴν εἰρήνην, τὴν δύναμιν, τὸ θάρρος, τὴν ἀγάπην, τὴν χαράν. Εἶναι μακάριοι ὅλοι αὐτοὶ ἐν τῷ ταύτῃ περιπτώσει.

Καὶ ἡ Πεντηκοστὴ τότε εἶναι τοιουτοτρόπως καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἰκετεύει ἡ ἀνάγκη μας, ἣτις γνωρίζει ὅτι ζῆ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπάρχει, τὸ ὁποῖον φωτίζει καὶ ὁδηγεῖ τὸν λαὸν εἰς μίαν ὠραίαν δημιουργὸν προΐταν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς προσκυνοῦμεν καὶ ἰκετεύομεν ἐν πίστει θερμῇ, λέγοντες : Ἐλθέ Βασιλεῦ οὐράνιε Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας. Ἐλθέ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν. Ἐλθέ εἰς ἡμᾶς τοὺς ζητούντας τὴν βοήθειάν Σου. Ἐλθέ καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος. Ἐλθέ καὶ ἐλευθέρωσον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κινίας. Ἐλθέ καὶ χορηγήσον ἡμῖν τὰ ἀφθάρτα δῶρά Σου. Ἐλθέ καὶ ἐνίσχυσον ἡμῶν τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐλπίδα. Ἐλθέ καὶ στήριξον ἡμᾶς ἀγωνιζομένους ἐν τῷ παρόντι βίῳ, καὶ σῶσον Ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

† Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

των επικαλείται τὴν ἱερὰν Παράδοσιν, ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων λειτουργιῶν τῶν φερομένων ὑπὸ τὰ ὀνόματα τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Ἰακώβου, ἐν αἷς ζητεῖται ἡ πρεσβεία τῶν Ἁγίων, προσάγων πληθὺν μαρτυριῶν ἀπὸ τῶν Πατέρων τῶν πρώτων αἰώνων, τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν Οἰκουμεικῶν διδασκάλων τῆς τε ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως.

Ἡ ἐκδοσις τῆς Χάλης, συνεπεία τῶν ἀρχῶν τῶν ἐκδοτῶν τῆς ἀκρωτηρίασε τὸ δεῦτερον καὶ τρίτον διδλὸν τοῦ κειμένου τοῦ περὶ μισήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔργου, καὶ οὕτω, ἀπὸ τοῦ πρώτου διδλίου, ἔρχονται ἀμέσως εἰς τὸ τέταρτον, ἀπὸ τοῦ ἑποίου πάλιν ἐσθυσαν ἐκεῖνα τὰ ἀληθινὰ λόγια: «Ὃταν ὁ Ἰερεὺς ἰσχυροῦν τιμᾶ τὸν Θεόν, δίδει χαρὰν τῶν Ἁγέλων, στερεώνει τὴν Ἐκκλησίαν, βοηθεῖ τοὺς ζωντανούς, δίδει τῶν ἀποθαμμένων ἀνάπαυσιν, καὶ γίνεται μέτοχος κτλ. (Κεφ. ε' ἀρ. 3). Ἐσθυσαν ἐπίσης ἀπὸ τοῦ ἑβδομοῦ κεφάλαιον (4) ἐκεῖνα τὰ ὀρθόδοξα λόγια «Ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶναι ἀξιωτέρα προσφορά, οὔτε μεγαλύτερα πληροφόρησις, διὰ τὰ σῶσιν κανεὶς τὰ ἀμαρτήματά του, παρὰ τὰ προσφέρει τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Θεόν καθαρά καὶ σωστὰ εἰς τὴν λειτουργίαν, καὶ κοινωνίαν... Εἰς αὐτὰ ἔλα οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως δύο ἄρθρα δούλονται νὰ ἐσθύσουσι. Τὸ πρῶτον, ὅτι ἡ Ἁγία Λειτουργία εἶναι ἀναίμακτος, ἀληθινὴ καὶ θεάρεστος θυσία· τὸ δεῦτερον ὅτι εἶναι ὠφέλεσταται διὰ τοὺς κεκοιμημένους ὄχι μόνον ἢ Ἁγίαις Λειτουργίαις, ἀλλὰ καὶ ἡ δέησις, ἐλεημοσύνη, κλπ.). Ἀνασκευάζων δὲ τὰ δουλῆματα τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ πάλιν, διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου, ἐπικαλούμενος τόσον γραφικὰς μαρτυρίας, ὅσον καὶ τοιαύτας ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως, καταλήγει: «Ἄς ἐντραποῦσι λοιπὸν οἱ νέοι ἑτεροδόξοι, νὰ ἀπομακρύνουσι ἀπὸ τῆς Ἁγίας Θυσίας καὶ ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Βήματος, τὸ ὅποιον ἐγνωρίσασι... καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἐκοινωνήσασι οἱ πατέρες των καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι διὰ ν' ἀκολουθήσουσι τὸ πείσμα τοῦ ἀποστάτου Λουθῆρου.

Ἄς ἐντραποῦσι ἰκόμη περισσώτερον διὰ τὸ μίσος των ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμολογοῦσιν, ὅτι ἐσώθησαν οἱ Πατέρες των...

Κεφ. δ'. Πῶς εἶναι φρονιμώτερον νὰ πιστεύῃ τις, εἰς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἢ ὅποια φυλάττει μὲ τὰς Γραφὰς καὶ τὰς Ἁγίας Παραδόσεις, Συνόδους καὶ Πατέρας, ἢ εἰς τὸν ἀποστάτην Λουθῆρον; Πρέπει τινὰς νὰ χάσῃ τελείως τὸν νοῦν του, διὰ νὰ πιστεύῃ καλλίτερα τοῦ Λουθῆρου παρὰ τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ χεῖρας τῶν Ἀποστόλων, τὰς Γραφὰς καὶ τὰς Παραδόσεις, διὰ νὰ ταῖς φυλάττῃ, νὰ ταῖς διδάσκῃ, καὶ νὰ ταῖς ἐξηγᾷ εἰς τοὺς πιστούς... Αὐτὴν πρέπει ν' ἀκούωμεν, ἂν θέλωμεν νὰ σωθῶμεν».

Ἐξακολουθῶν δὲ τὴν ἀνασκευὴν τῶν αἱρέσεων, ἐν αἷσιν πρὸς τὰ Μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων κτλ. ἐπικαλεῖται, πρώτον μὲν, τὴν καθολικὴν παράδοσιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀσχετῶς δόγματος, ἀκολούθως τὰς μαρτυρίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τέλος δὲ καὶ αὐτὰς τὰς μαρτυρίας τῶν Ἁγίων Πατέρων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὀρθῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὅ-

ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΚΑΡΜΙΡΗ

ΕΠΙΒΕΒΑΗΜΕΝΗ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ἡ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΔΟΣΙΘΕΟΥ

1ον

Μία τῶν σημαντικωτέρων λατινικῶν ἐπιδηλώσεων, αἰετινῆς ἠοκήθησαν ἐπὶ τὴν ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν

ποία, ὡς στέλλος καὶ στερέωμα τῆς ἀληθείας, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀπάτην. Ἐλέγουσι πολμηρῶς ὅτι τὴν ἀλήθειαν εὐρίσκομεν εἰς τὰς Γραφὰς. Ἄλλ' ὅταν αἱ Γραφαὶ ἐξηγῶνται ἀλλῶς ἀπὸ τὸν Λουθῆρον, ἀλλῶς ἀπὸ τὸν Καλθίνον, ἀλλῶς ἀπὸ τὸν Σωκίνον, τότε πόθεν εἶναι ἡ ἀλήθεια; Ποῖον εἶναι τὸ κριτήριον, ὅπου πρέπει νὰ δόσῃ τὴν ἀπόφασιν στερεὰν καὶ ἀλάνθαστον;... Ἐλέγουσιν, ὅτι ἡ Θεία Γραφή εἶναι αὐτὸ τὸ κριτήριον· διότι τὸ ἓνα μέρος τῆς Γραφῆς ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ἀλλὰ τοὺς παρακαλῶ νὰ μὴ εἰποῦσιν, ὅταν ὁ Λουθῆρος εὐρίσκη διὰ τὴν γνώμην του καὶ ἄλλο μέρος τῆς Γραφῆς, καὶ ὁ Καλθίνος ἄλλο, καὶ ὁ Σωκίνος ἄλλο τότε ποῦ νὰ πιστεύσωμεν;... Ἄλλο δὲν εἶναι εὐδαίαια πάρεξ τὸ μυτικὸν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. ἤγουν ἡ μία Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῆς ὁποίας αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ, καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἔταξε νὰ εἶναι ἕως τὸ τέλος τοῦ κόσμου (Ματ. κη' 20.—1η' 20.—ιστ' 18.—Ἰωάν. ιστ' 15). Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία λοιπὸν εἶναι εἰς ταῖς ἐξηγήσεις τῶν Γραφῶν ἀσφαλῆς, καὶ ὅστις δὲν τὴν ἀκούει κατὰ τὰ λόγια τὰ προειρημένα τοῦ Χριστοῦ, ἡμεῖς δὲν τὸν ἔχομεν διὰ χριστιανὸν (Ματθ. 1η' 17).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπὸν πληροφοροῦμεθα πρῶτον περὶ τῆς ἀρχικῆς μεταφράσεως τοῦ Περὶ «Μισήσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» θαυμασιωτάτου ἔργου Θωμᾶ τοῦ Κερμασιῦ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν.

Δεύτερον, πληροφοροῦμεθα περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς Χάλης μετὰ πόσης πανουργίας αἰρετικῆς ἐγένετο καὶ μετὰ πόσης ἀνευλαθείας ἠκρωτηριάσθη ἐν αὐτῇ τὸ ἔργον τοῦ Θωμᾶ, ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν σημείων ἐκείνων, ἐφ' ὧν οὗτος εἰδείκνυε εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν σπουδαιότητα τῶν χριστιανικῶν δογμάτων καὶ παραδόσεων.

Τρίτον βλέπομεν ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ, μετὰ πόσον ζεστότης πίστεως ἀνασκευάζονται αἱ πλάναι τῶν ἑτεροδόξων καὶ στήρζονται οἱ πιστοὶ εἰς τὰ δόγματα τὰ χριστιανικά. Καί.

Τέταρτον συμπεραίνομεν, ἐξ ὧν τῶν ἀνωτέρω, τὴν ἔσχατον σπουδαιότητα καὶ ἀξίαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1780 εἰς τὴν ἐπιστάτησιν καὶ τὴν ἐπιλοῦσιν διὰ τῶν σπουδαιωτάτων προλεγομένων του ὁ ἀνώνομος συγγραφεὺς.

* Ο ΗΛΕΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου¹, ἦτο καὶ ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν περὶ τῶν ἐσχάτων διδασκαλίαν αὐτοῦ. τὴν περιεχομένην ἐν τῷ ἡ' ὄρῳ τῆς Ὁμολογίας. Τὴν διδασκαλίαν ταύτην ἐν τῇ ἀρχικῶς συνταχθεῖσιν ἐν μεγάλῃ σπουδῇ, πρὸς ὑποβολὴν εἰς τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις συνεληθούσαν ἐν ἔτει 1672 Σύνοδον, Ὁμολογία ὁ Δοσιθέος διετύπωσε «ἡμαρτημένως», παρασυρθείς, φαίνεται, ἐκ τῶν εἰς τὴν διάθεσιν του λατινικῶν δογματικῶν βοηθημάτων. Βραδύτερον δ' ὅμως ὑποβαλὼν αὐτὴν μετ' ἄλλων δογματικῶν διδασκαλιῶν εἰς ἀνεξέτασιν καὶ βαθυτέραν ἔρευναν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας² καὶ ἀντιληφθεὶς τὸ ἡμαρτημένον αὐτῆς, ἔσπευσε εἰς νέαν μετὰ δεκαοκταετίων ἔκδοσιν τῆς Ὁμολογίας, «ἐπιδιορθούμενος ἑαυτόν», νὰ διορθώσῃ καὶ συμπληρώσῃ ταύτην.

Ἄλλὰ τὴν διορθώσιν ταύτην δὲν ἔλαβον δυστυχῶς μέχρι τοῦδε ὑπ' ὄψιν οὔτε οἱ περὶ τὴν Συμβολικὴν καὶ Δογματικὴν Θεολογίαν ἀσχοληθέντες, ἀποδόσαντες εἰς τὸν Δοσιθέον καὶ ὡς ὀρθόδοξον ὑπολαβόντες διδασκαλίαν, ἣν ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης ἐπὶ κινήσας ὡς οὐχὶ ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον³, οὔτε οἱ μετέπειτα ἔκδοται τῆς Ὁμολογίας αὐτοῦ Aymon⁴, Har douin⁵, Mansi⁶, Kimmel⁷. Μεσολωρᾶς⁸ καὶ Michalcescu⁹, ἐπανεκδόσαντες τὸν ἡ' ὄρον τῆς Ὁμολογίας ἀπαρράλλατος ὡς εἶχεν ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει, καὶ τελείως ἀγνοήσαντες τὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Δοσιθέου γενομένην διορθώσιν.

Θεωροῦντες λοιπὸν ἐπιβεβλημένην τὴν ἐν λόγῳ

1. Βλέπ. Ἰω. Καρμίρη, Ὁρθοδοξία καὶ Προτεσταντισμός, Ἀθήναι 1937, τ. I. σ. 250 ἐξ. Τὸ ὑ αὐτοῦ, Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσιθέος, «Ἀνάπλασις» 54 (1941) φ. 9 καὶ 10, ἰδ. φ. 10 σ. 4.

2. Πρβλ. καὶ σφζόμενα ἀποσημειώματα τοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου ἐν Κώδ. 276 φ. 325 τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς Βιβλιοθήκης.

3. Ἐκ τούτων περιοριζόμεθα ν' ἀναφέρωμεν τοὺς συγχρόνους ὀρθοδόξους θεολόγους I. Μεσολωρᾶν, Συμβολικὴ τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, Ἀθήναι 1901, τ. II. σ. 102/3, καὶ X. Ἀνδροῦτσον, Συμβολικὴ ἐξ ἐπόψεως ὀρθόδοξου, Ἀθήναι ἔκδ. α' 1901 σ. 315, ἔκδ. β' 1930 σ. 366.

4. J. Aymon, Monuments authentiques de la religion des Grecs etc., A la Haye 1708 σ. 421, παραλειπούμενον τοῦ δευτέρου τμήματος τοῦ ἡ' ὄρου.

5. J. Hardouin, Acta conciliorum, Parisiis 1715, τ. XI σ. 271.

6. Mansi, Sanctorum conciliorum nova et amplissima Collectio, τ. 34 Β' σ. 1753.

7. E. Kimmel, Monumenta fidei Ecclesiae orientalis, Jenae 1850, τ. I. σ. 463/4.

8. I. Μεσολωρᾶ, μν. ἔ., Παράρτημα Α' τόμου, σ. 119/20.

9. J. Michalcescu, Die Bekenntnisse und die wichtigsten Glaubenszeugnisse der Griechisch-orientalischen Kirche, Leipzig 1904 σ. 174.

διορθώσιν χάριν τῆς ἀληθείας αὐτῆς καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων, θὰ προσπαθήσωμεν ὁπως πρῶτον μὲν ἐκθέσωμεν τὴν πραγματικὴν περὶ τῶν ἐσχάτων διδασκαλίαν τοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου, εἶτα δὲ διατυπώσωμεν διὰ βραχυτέρων τὸν ἡ' ὄρον τῆς Ὁμολογίας αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διορθωμένης καὶ συμπληρωμένης ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐκδόσεως αὐτῆς.

Ἐξετάζοντες τὸν ἡ' ὄρον τῆς Ὁμολογίας τοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου, ὡς οὔτε ἀρχικῶς διετυπώθη καὶ φέρεται ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει τῆς Ὁμολογίας διαπιστούμεν πράγματι λατινικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ δευτέρου τοῦ καὶ μείζονος τμήματος αὐτοῦ. Οὕτως, ἀφοῦ ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ ὄρου ἀνεσκέυασεν ὁ Δοσιθέος τὴν προτεσταντικὴν διδασκαλίαν τοῦ ἡ' κεφαλαίου τῆς Λουκαρίου Ὁμολογίας¹, ἀνέπτυξεν ἐν συνεχείᾳ διδασκαλίαν παραπλησίαν σχεδὸν πρὸς τὴν περὶ καθαρτηρίου πυρὸς διδασκαλίαν τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἀποφυγῶν μόνον τὸν ὄρον καθαρτηρίου πύρ. Κατ' αὐτὴν, μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν ὑπάρχει κατηγορία τῶν ἁμαρτωλῶν μετανοησάντων πρὸ τοῦ ἑαυτῶν θανάτου, ἀλλὰ μὴ προφθασάντων νὰ ποιήσωσιν ἔργα ἱκανοποιούντα τὴν θεῖαν δικαιοσύνην· διὰ τοῦτο ἐκτίουσιν αὐτοὶ τὴν ποινὴν αὐτῶν ἐν τῷ ᾄδι. ἀλλ' εἶναι ἐν συναισθήσει τῆς ἐκείθεν ἀπαλλαγῆς καὶ ἐλευθεροῦνται πράγματι ἀπὸ τῶν δεινῶν πρὸ τῆς κοινῆς ἀνασιτάσεως ὑπὸ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν δεήσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ζώντων μελῶν αὐτῆς, τῶν ὑπὲρ αὐτῶν εὐποιῶν τῶν ἰδίων συγγενῶν, καὶ μάλιστα διὰ τῆς προσφορᾶς τῆς ἀναιμάκτου θυσίας. Ἰδοὺ τὸ ὑπὸ λατινικὴν ἐπίδρασιν τμήμα τοῦτο τοῦ ἡ' ὄρου :

«Τοὺς δὲ συμφθαρέντας θανασίμοις πλημμελήμασι καὶ μὴ ἐν ἀπογνώσει ἀποδημήσαντας, ἀλλὰ μετανοήσαντας μὲν ἔτι περιόντας ἐν τῷ μετὰ σώματος βίῳ, μὴ ποιήσαντας δὲ οὐδοτιοῦν καρπὸν μετανοίας—ἐκχέαι δάκρυα δηλονότι καὶ γονυπετήσαι ἐν γρηγορήσει προσευχῶν, θλιβῆναι, πτωχοὺς παραμυθῆσαι, καὶ τέως ἐν ἔργοις τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην ἐπιδείξει, ἃ καὶ ἱκανοποίησιν καλῶς ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς ὠνόμασε—τούτων καὶ αὐτῶν τὰς ψυχὰς ἀπέρχεσθαι εἰς ἄδου καὶ ὑπομένειν τῶν ἔνεκα ὧν εἰργάσαντο ἁμαρτημάτων ποινήν. Εἶναι δ' ἐν συναισθήσει τῆς ἐκείθεν ἀπαλλαγῆς, ἐλευθεροῦσθαι δὲ ὑπὸ τῆς ἀκρας ἀγαθότητος διὰ τῆς δεήσεως τῶν ἱερέων καὶ εὐποιῶν, ἃ τῶν ἀποικομένων ἔνεκα οἱ ἕκαστου συγγενεῖς ἀποτελοῦσι· μεγάλα δυναμένης μάλιστα τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, ἣν ἰδίως ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων συγγενῶν ἕκαστος καὶ κοινῶς ὑπὲρ πάντων ἡ καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ὁσημέραι ποιεῖ Ἐκκλησία. Ἐννοουμένον μέντοι καὶ τούτου, τοῦ μὴ εἰδέναι ἡμᾶς δηλαδὴ τὸν καιρὸν τῆς ἀπαλλαγῆς. Ὅτι γὰρ γίνεται ἐλευθερία τῶν τοιοῦ-

1. Παρὰ E. Kimmel, ἐνθ' ἀν. σ. 37/3. Βλέπ. καὶ Ἰω. Καρμίρη, Ὁρθοδοξία καὶ Προτεσταντισμός σελ. 207 ἐξ.

των ἀπὸ τῶν δεινῶν καὶ πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεώς τε καὶ κρίσεως, οἴδαμεν καὶ πιστεύομεν· πότι δέ, ἀγνοοῦμεν».

Ἡ λατινικὴ ἐπίδρασις ἐντυπώθη ἔγκριτα κυρίως ἐν τῇ προϋποθέσει καὶ βάσει τῶν ἐν τῷ ὄρω τοῦτω λεγομένων, ἦτις κυρίως εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας περὶ διασρέσεως τῶν ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις ποινῶν εἰς αἰωνίους, θρημιέντας μετὰ τῆς ἐνοχῆς ἐν τῇ μετανοῖᾳ διὰ τῆς ἐξιομισθίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς προσκείρους, ἀπαλειφομένους διὰ τῶν ἔργων τῆς μετανοίας, ἢ τῶν ἄλλως λεγομένων ἐπιτιμιῶν, τῶν ἐχόντων χαρακτῆρα ἐξαιρετικῶν καὶ ἱκανοποιητικῶν τῆς θείας δικαιοσύνης, καὶ ἀποτιμῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆ ἢ συμπληρουμένων ἐν τῷ καθαρτηρίῳ πυρὶ. Τὰ ἔργα ταῦτα ὄντινα ἀναφέρονται ἐν τῷ ὄρω, ὀνομάζονται οὐχὶ «καλῶς» εἰκαιοποιήσιν» μόνον ἢ Ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, οὐδαμῶς δὲ καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἦτις ὀρθῶς θεωρεῖ ταῦτα ὡς φάρμακα ἱαματικά καὶ μέσα θεραπευτικά καὶ παιδευτικὰ πρὸς βελτίωσιν καὶ ἔδραϊσιν ἐν τῇ ἀσκήτῃ τῶν μετανοούντων ἁμαρτωλῶν καὶ πρὸς παιδαγωγίαν τῶν ἄλλων. Ἄνευ ποινικοῦ καὶ ἐξαιρετικοῦ καὶ ἱκανοποιητικοῦ χαρακτῆρος. Διότι, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Δοσίθεος κριτικῶς, ἐπανορθῶν τὰ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει γραφέντα, ὁρθῶς διδάσκει, εἰς τοὺς «γνήσιους» καὶ «τελείους» καὶ «καλῶς» μετανοούντας ἀφίεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἡ ἁμαρτία καὶ πᾶσα ποινή, οὕτω δὲ δικαιούνηται οὗτοι καὶ ἀποδινήσκοντες κατατάσσονται μετὰ τῶν μακαρίων. χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη νὰ ἀποτίσῃσι δικηντὶνὰ ἐν τῇ μέσῃ καταστάσει ἢ τῷ ἀνεπάρκῳ καθαρτηρίῳ πυρὶ πρὸς ἐξίλεωσιν καὶ ἱκανοποίησιν τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ', ὡς εἶπομεν, τὴν ὑπὸ προφανῆ λατινικὴν ἐπίδρασιν διατύπωσιν τοῦ ἀνωτέρω ὄρου δὲν ἐβράδηνεν ὁ Πατριάρχης Δοσίθεος ν' ἀντιληφθῆ καὶ διαγνώσῃ ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο ἔσπευσε νὰ παρασκευάσῃ ὁ ἴδιος νέαν ἐκδοσὶν τῆς Ὀμολογίας¹, ἀφ' ἑνὸς μὲν

1. Ἡ τρίτη κατὰ σειράν ἐκδοσις αὕτη τῆς Ὀμολογίας τοῦ Δοσιθέου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Πατριάρχου ἐν Βουκουρεστίῳ τὸ 1690, ἐπισυναφθεῖσα τῇ γνωστῇ «Ἀντιρρήσει» τοῦ Μελετίου Συρίγου, ἥτις ἀμφοτέρων στραφομένων κατὰ τῆς Δουκασίου Ὀμολογίας, ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον: «Τοῦ μακαρίου Μελετίου Συρίγου, διδασκάλου τε καὶ πρωτοσυγγέλου τῆς ἐν Κωνσταντίνῳ μεγάλης Ἐκκλησίας. Κατὰ τῶν καλβινικῶν κεφαλαίων καὶ ἐρωτήσεων Κυρίλλου τοῦ Λουκάρου ἀντιρρήσεις καὶ ἀποδείξεις Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, Ἐγχειρίδιον κατὰ τῆς καλβινικῆς φρενοβλαβείας». Μετὰ τὴν «Ἀντιρρήσιν» τοῦ Μελετίου Συρίγου ἐκακολουθεῖ τὰ «Ἐγχειρίδιον» τοῦ Δοσιθέου, οὕτως ὁ πλήρης τίτλος εἶναι: «Ἐγχειρίδιον ἐλέγχον τὴν καλβινικὴν φρενοβλαβείαν, σκοφανοῦσαν τὴν ἀντιλατικὴν ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, φανερὴν ἐν ταῖς περὶ Θεοῦ καὶ τῶν θείων ὡς ἀπὸ οὐρα, οἱ Καλοῦντο δὴλονοί, κακοφρονοῦσι, ἀποβάλλοντες εἰς αἰσιν δῆθεν τῶν λεγομένων αὐτοῖς τὰ λεγόμενα Κυρίλλου τοῦ Λουκάρου πασθέν, συνθεθέν κατὰ Δοσιθέου, Πατρι-

ἴνα διορθώσῃ καὶ συμπληρώσῃ αὐτήν, γενικῶς, καὶ ἰδιαίτιστα τὸν 17^{ον} ὄρον, ἀφ' ἑτέσου δὲ ἴνα ἀποκρούσῃ καὶ τὴν ὀντίστοιχον λατινικὴν διδασκαλίαν περὶ καθαρτηρίου πυρὸς μετὰ τῶν προϋποθέσεων καὶ ἀκο-

λόγου τῆς ἁγίας πόλεως Ἱεροσολῶν, κατὰ τὸ χιλιεστὸν ἐξακοσιοστὸν ἐβδωμηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐναπόρου ἐπιφανείας». Ἐν τέλει δὲ αὐτοῦ σ. 93 σημειοῦται: «Ἐτυπώθη ἐν Μπενκουρεστίῳ τῆς Οὐροβλαβείας, ἀναλόμασι μὲν τοῦ πανεκκληροτάτου, εὐσεβεστάτου τε καὶ μεγαλοπρεπεστάτου ἀσθένου καὶ ἡγεμόνου πόσης Οὐροβλαβείας κυρίου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασαράμπα Βοσβόδα, παρὰ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου πρώην Κουσίου κυρίου Μητροφάνου, ἐπιμελείᾳ δὲ καὶ διορθώσει τοῦ λογιοτάτου νοταρίου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας κυρίου Μιχαὴλ Μακροῦ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων». Ἐν ἔτει συνήρῳ γχ' κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον. Ἐν τῷ «Ἐγχειρίδιῳ» ὁ Δοσίθεος ἐπανεκθίδει τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις συνελευθείας τῆς 1672 Συνόδου καὶ τὴν Ὀμολογίαν αὐτοῦ ἀμφοτέρωθεν συναχθέντα ἐκ αὐτοῦ καὶ ἐγκριθέντα ὑπὸ τῆς Συνόδου ἐκείνης, καὶ ἐκδοθέντα διὰ ἐν Παρισίοις ἀνομήτως ὑπὸ λυτίνου μοναχοῦ (πιθανότατα τοῦ M. Fouqueret) πρὸς E. Legrand, Bibliographie hellénique... XVII siècle, τ. III σ. 336, τ. γ. σ. 115) τὸ πρῶτον μὲν τὸ 1676 ὑπὸ τὸν τίτλον: «Synodus Bethlehemitica adversus Calvinistas haereticos, Orientalem Ecclesiam de Deo rebusque divinis haereticis cum ipsis sentire mentientes, pro reali potissimum praesentia, anno 1672 sub Patriarcha Jerosolymorum Dositheo celebrata», τὸ δεύτερον δὲ τὸ 1678 ὑπὸ τὸν τίτλον: «Synodus Jerosolymitana adversus Calvinistas haereticos, Orientalem Ecclesiam de Deo rebusque divinis haereticis, ut sentiunt ipsi, sentire mentientes, pro reali potissimum praesentia, anno 1672 sub Patriarcha Jerosolymorum Dositheo celebrata», Ἐξοσημειῶται εἶναι αἱ ἐν τῷ «Ἐγχειρίδιῳ» ἐπανεκθίσει μεταβολαὶ καὶ προσθήκαι ὑπὸ τοῦ Δοσιθέου, αἱ ὁποῖαι, μὴ ληφθεῖσαι, ὡς εἶπομεν, ὑπ' ἑμῶν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων θεολόγων καὶ ἐκδοτῶν τῶν Πρακτικῶν καὶ τῆς Ὀμολογίας, δὲν πρέπει ἐξακολουθητικῶς νὰ παρασθῶνται. Οὕτως ἐν σ. 7 τοῦ «Ἐγχειρίδιου» προστίθεται εἰς τὰς περικοπὰς ἐξ ὁμιλιῶν τοῦ Κυρίλλου Λουκάρου κατὰ τοῦ α' κεφαλαίου τῆς Δουκασίου Ὀμολογίας καὶ νέαν περικοπὴν «ἐκ τῆς εἰς τὸν Τριγύβυστον δογματικῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ» ὁμοίως ἐν σ. 12 κατὰ τῶν στ' καὶ η' κεφ. νέαν περικοπὴν «ἐκ τῆς εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον ὁμιλίας» ἐν σ. 12 τὴν κατὰ τοῦ ιδ' κεφ. προσεγομένην περικοπὴν παραλαμβάνει ὁ Δοσίθεος «ἐκ τοῦ εἰς τὴν μετὰ τὴν ἑρῶσιν Κυριακὴν αὐτοῦ λόγου» καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως, ὡς φέρεται ἐν ταῖς ἄλλαις ἐκδόσεσιν, ὁμοίως δὲ ἐν σ. 16 τὴν κατὰ τῆς δ' ἐρωτήσεως περικοπὴν ἐξ ὁμιλίας εἰς τὴν β' καὶ οὐχὶ τὴν β' Κυριακὴν τῶν νηστειῶν. Περαιτέτω ἐν τῷ «Ἐγχειρίδιῳ» παραλείπεται ὁλόκληρον τὸ δ' κεφ. τῶν ἄλλων ἐκδόσεων, ἐπιγράφων ὡς δ' τὸ ε' κεφ. ἐκείνων, εἰς τὸ ἕκτον ἐπισημασθὲν καὶ νέαν προσθήκην ἐν σ. 10, ἐνῶ ἀνεπίτως παραλείπεται τὸ τελευταῖον μικρὸν τμήμα τοῦ κεφ. ταύτου. Ἀκολουθεῖ τὸ κείμενον τῆς Ὀμολογίας τοῦ Δοσιθέου, ἔξ παραλείπεται ἐν

λουθίων αυτής, πλατύτερον ἐκθέσας τὴν ὀρθόδοξον περὶ τῶν μετὰ θάνατον διδασκαλίαν ἐν ἀντιπαροβολῇ πρὸς τὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἐδί-

τῷ «Ἐγχειριδίῳ» ἡ ἐπιγραφή: «Δοσίθεος ἐλέφ Θεοῦ Πατριάρχης. » τῶν ἄλλων ἐκδόσεων, ἀντὶ δὲ «δρος α', β', γ'...» ἐτέθη «εἰς τὸ α', β', γ'... κεφάλαιον», ὡς ἐπίσης ἀντικατεστάθη ἢ ἐν ἀρχῇ τῶν ὄρων λέξις «πιστεύομεν» διὰ τῆς «ἔτι», πλὴν τοῦ πρώτου. Πρὸς τούτοις μικραὶ τινες μεταβολαὶ ἐπηνέχθησαν ἐν τῷ εἰς ὄρω περὶ τῆς θείας εὐχαριστίας, ἐν τῷ τέλει ὁμῶς τοῦ ὁποίου ἐγένετο μακροτάτη προσθήκη (σ. 41—81), ἀποτελοῦσα τὸ ἡμῖς σχεδὸν ταῦ ὅλου «Ἐγχειριδίῳ», ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Δοσίθεος κατοχυροῖ τὴν ὀρθόδοξον περὶ τοῦ μυστηρίου τούτου διδασκαλίαν διὰ πολλῶν πατερικῶν μαρτυριῶν, μνημονεύον ἅμα καὶ τῶν ἀναφανισθῶν ἀπ' ἀρχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αἱρέσεων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν θείαν εὐχαριστίαν, ὡς καὶ τὴν καταδίκην αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπ' ἴσης σημαντικωτάτη εἶναι καὶ ἡ διδραχμῶσις, καὶ συμπλήρωσις τοῦ ἰη' ὄρου τῆς Ὁμολογίας περὶ τῶν μετὰ θάνατον (σ. 81—86), ἣτις ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς παρούσης μελέτης. Ὡσαύτως ὁ Δοσίθεος εἰς μὲν τὴν γ' ἐρώτησιν (σ. 87) προστίθησιν εἰς τὰ ἀναγινωσκόμενα ἢ δευτεροκανονικὰ βιβλία καὶ «τῆς Ἐσθῆρ πρὸς τοὺς δέκα ἕτερα κεφάλαια ἐξ, τοῦ Ἐσθρα ἕτερον βιβλίον ἐν, τὸν Βαρούχ, τὴν ᾠδὴν τῶν τριῶν παιδῶν περιεχομένην εἰς τὸ γ' κεφ. τοῦ Δανιήλ», εἰς δὲ τὴν δ' ἐρώτησιν ἐν σ. 88 παρεμβάλλει τὴν παρενθετικὴν πρότασιν: «τὸ γὰρ τὰς εἰκόνας προσκυνεῖν τιμὴ ἔστιν, οὐ λατρεία, καὶ καὶ σοφίζεται τὸ τῶν αἱρετικῶν σμῆνος λατρείαν τὴν τιμὴν λέγον», καὶ ἐν σ. 89 ἀναθεματίζει τρεῖς «ἐκ τοῦ συνοδικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας: τῷ φρουξαμένῳ συνεδρίῳ κατὰ τῶν σεπτῶν εἰκόνων—τοῖς ἐκλαμβάνουσι τὰς παρὰ τῆς θείας Γραφῆς ῥήσεις κατὰ τῶν εἰδώλων εἰς τὰς σεπτὰς εἰκόνας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ—τοῖς λέγουσιν ὅτι ὡς θεοῖς οἱ χριστιανοὶ ταῖς εἰκόνας προσήλθον—τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει, τοῖς ὑβρίζουσι καὶ ἀτιμάζουσι τὰς σεπτὰς εἰκόνας—τοῖς τολμῶσι λέγειν τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν εἰδωλά ποτε δεδέχθαι. ὡς ὅλον τὸ μυστήριον ἀνατρέπουσι καὶ τὴν χριστιανῶν ἐνυβρίζουσι πίστιν—εἴ τις τῆς χριστιανοκατηγορικῆς αἱρέσεως ὄντα τινὰ ἢ ἐν αὐτῇ τὸν βίον ἀποδρήξαντα διεκδικεῖ—εἴ τις οὐ προσκυνεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν εἰκόνι περιγραφτῶν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον». Ἄξιοσημείωτον τέλος εἶναι, ὅτι, ὡς καὶ δι' ἡμᾶς σήμερον, οὕτω φαίνεται καὶ διὰ τὸν Πατριάρχην Δοσίθεον, ἡ δογματικὴ πίστις καὶ συνείδησις τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως καὶ ἡ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ φερομένη Ὁμολογία ἠτό τι αἰνιγματικόν, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐξ ἄλλων μὲν ἐκδηλώσεων καὶ ἐκφράσεων τοῦ Δοσιθέου ἐν τε τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Συνόδου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἐν τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ συγγράμμασι (πρβλ. Ἰω. Καρμίρη, μν. ἔ. σ. 221)2 ὑποσημ. 3), ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐξῆς προσθήκης εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Συνόδου ἐν τῷ μετὰ χειρᾶς «Ἐγχειριδίῳ» σ. 6: «Ὅποιας οὖν συνειδήσεως ἢ ὁ Κύριλλος, ἡμεῖς ἐν τῷ παρόντι δι-σχυρίζεσθαι οὐκ ὑπισχνόμεθα...».

1. Δοσίθεος, Ἐγχειρίδιον ἐλέγχον τὴν καλβινικὴν φρενοβλάβειαν... σ. 81—86.

2. Ἀδόμι σ. 81.

ΠΡΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΙΝ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣ. ΑΡΧΙΜ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΜΑΤΘΑΙΑΚΗ
ΠΡΟΫΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ἐπανελημμένως πολλοὶ πολλὰ ἔγραψαν καὶ εἶπον σχετικῶς πρὸς τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν οἰκονομικὴν βελτίωσιν τοῦ κλήρου, ἵνα εὖτος δυνηθῇ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ καθήκοντά του. Καὶ πάντοτε μὲν γινώματι τοιαῦται δημοσιευόμεναι ἢ λεγόμεναι ἐξυπηρετοῦσι τὴν προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀποκτησιν κλήρου ἀξίου τῆς ἀποστολῆς του, σήμερον δὲ καὶ ἐπιβάλλεται ἡ μελέτη τοιούτων ζητημάτων οὕτως, ὥστε νὰ μὴ παρελθῇ ἀχρησιμοποίητος ὁ παρῶν καιρὸς καὶ μὴ εὐρεθῇ αἴριον ἢ Ἐκκλησία ἀπαράσκευος καὶ ἀπροετοίμαστος, ἵνα ἀντιμετωπίσῃ

στάσε δὲ νὰ ὁμολογήσῃ ὁ ἴδιος κατὰ τρόπον ἴαν χαρακτηριστικὸν τὴν πλάνην του ἐν ἰδιαιτέρῳ σχολίῳ ἐν τῇ ᾧα σημειώσας: «Χρὴ εἰδέναι, ὅτι ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ τῆς ἐν Βηθλεὲμ Συνόδου ἡμαρτημένως εἰπὼν ὁ συγγραφεὺς περὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου, τοῦ ιη', ἤδη ἐτιδιορθούμενος ἐαυτὸν, εἰς πλάτος ἐξήνεγκεν αὐτό, εἰπὼν πάντα τὰ ἀναγκαῖα περὶ αὐτοῦ».

Ἐπὶ τῇ βάσει λοιπὸν τῆς διορθώσεως καὶ συμπληρώσεως ταύτης ἡ πραγματικὴ ἐσχατολογικὴ διδασκαλία τοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ ὡς ἀκολουθῶς:

Οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκοντες κρίνονται μερικῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πίστεως καὶ οἰκειώσεως τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ τῆς ἠθικῆς ζωῆς αὐτῶν, οὕτω δὲ αἱ ψυχαὶ αὐτῶν χωριζόμεναι ἀπὸ τῶν σωματίων ἐκδημοῦσι παρενθὺς ἢ πρὸς ἄνεσιν καὶ εὐφροσύνην ἢ πρὸς ὀδύνην καὶ λύπην ἐν τῇ λεγομένῃ μέσῃ κατάστασι. Ἄλλ' οὔτε ἡ μακαριότης καὶ ἀπολαυσις τῶν ἐν ἀνέσει καὶ εὐφροσύνῃ, οὔτε ἡ κατάκρισις καὶ κακοδαιμονία τῶν ἐν ὀδύνῃ καὶ θλίψει εἶναι τέλειαι, διότι τὸ τέλειον ἢ τῆς ἀπολαύσεως ἢ τῆς κατακρισέως ἀπολήψεται ἕκαστος μετὰ τὴν κοινὴν ἀνάστασιν, ὅτε ἡ ψυχὴ θὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ σώματος, μεθ' οὗ καλῶς ἢ πονηρῶς ἐπολιτεύθη κατὰ τὸν ἐπὶ γῆς βίον, καὶ θὰ κριθῇ ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς ἐν τῇ γενικῇ κρίσει. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐτόνισεν ὁ Δοσίθεος ἐναντίον τῆς Λουκαρίου Ὁμολογίας, κατὰ τὴν προτεσταντικὴν διδασκαλίαν τῆς ὁποίας ἡ ἰσχύ των ἀποθνησκόντων κρίνεται ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, ἐκδημοῦντων αὐτῶν «παρὰ τὴν ἢ πρὸς Χριστὸν ἢ πρὸς κατάκρισιν» καὶ ἀπολαυόντων τελείας μακαριότητος ἢ κολάσεως, ἀναιρουμένης οὕτω τῆς ἐσχάτης κρίσεως καὶ ἀγνωστῆς τῆς μέσης καταστάσεως τῶν ψυχῶν καὶ τῶν μνημοσύνων ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων¹.

(Συνεχίζεται)

1. Πρβλ. E. Kimmel, ἐνθ' ἄν. σ. 38. 406. 415. I. Με'σολωρᾶ, ἐνθ' ἄν. σ. 81. 40.

ἐν καιρῷ εἰρήνης τὰ προκύνφοντα πλείστα προβλήματα, ἀπέναντι τῶν ὁποίων θὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ λάβῃ τὴν προσήκουσαν αὐτῇ ἐνεργὸν θέσιν.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι ὑπηρετοῦμεν τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ πόθον κοινὸν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος, σημειοῦμεν τὰς γραμμὰς ταύτας, αἱ ὁποῖαι, καίτοι δὲν προβάλλουσιν ἀξιώσεις, ἐνδεχόμενον νὰ δώσωσιν ἀφορμὴν πρὸς σοβαρὰν καὶ ἐνδελεχῆ μελέτην τοῦ ζητήματος ἐν γένει τῆς ἀπὸ πάσης ἀπέψεως βελτιώσεως τοῦ Κλήρου.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι παρατηρεῖται παρ' ἡμῖν ἔλλειψις μεμορφωμένων κληρικῶν, ἱσταμένων εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεώς των καὶ ἀνταποκρινομένων εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας, καὶ τοῦ γεγονότος τούτου πολλὰ εἶναι τὰ αἷτια. Παρατρέχοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν οἰκογενεὴν πλευρὰν τοῦ ζητήματος, ἥτις δέοντως ἐξητάσθη μέχρι σήμερον, φρονοῦμεν, ὅτι πρὸς ἀπόκτησιν ἐνδεδειγμένων κληρικῶν δὲν ἀρκεῖ μόνῃ ἢ μόρφωσις, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, δὲν εἶναι ὀλίγα τὰ παραδείγματα ἁγίων πραγματικῶς κληρικῶν ἐκ τῶν ἔχοντων κατώτερα μορφωτικὰ προσόντα, ὅπως ἀντιθέτως συμβαίνει νὰ ὑπάρχῃ μὲν ἀνωτέρα μόρφωσις, νὰ ἑλλείπωσι ἢ οὐχὶ δευτερευούσης σημασίας προσόντα εἰς κληρικούς. Οὐδεὶς βεβαίως ἀμφισβητεῖ τὴν ἀξίαν τῆς μορφῶς ὡς τοῦ κληρικοῦ, τὸν ὁποῖον ἐφοδιάζει διὰ τῶν ἀπαραιτήτων θεολογικῶν καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶν γνώσεων καὶ ὀπλίξει διὰ τῶν ἀπὸ τῆς πίστεως ἀκαταμοχθίων ἐπιχειρημάτων πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀπὸ τῆς πλάνης προβλλομένων ἐκαστοτε σοβαρῶν ἀντιρρήσεων, καίτοι τῶσα τοῦτον ἱκανὸν ἵνα χρησιμεύσῃ διδάσκαλος καὶ ποιμὴν ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ. Εἶναι δὲ ἀξιοσημείωτον, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη παρατηρεῖται ἱκανοποιητικὴ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πεκαυμένων στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας μὲ ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴν θρησκευτικὴν καὶ κοινωνικὴν δοᾶσιν εἰς τὸ ἐνεργητικόν των, ἥτις ἔχει εὐμενεστάτην ἀπήχησιν παρὰ τῷ λαῷ, διότι, ὡς λέγει ὁ ἅγ. Χρυσόστομος, «τὸ τῆς ποιμαντικῆς κέρδος εἰς ἅπαντα διαβαίνει τὸν λαόν» (Περὶ Ἱερωσύνης, Λόγος Β').

Ἄλλ' ἐὰν τοιαύτη εἶναι ἡ σημασία τῆς μορφώσεως διὰ τὸν κληρικόν, δὲν πρέπει νὰ τίθεται εἰς δευτέραν μοῖραν τὸ ζήτημα τῆς δημιουργίας εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν, οἵτινες διὰ τοῦ καλοῦ παραδείγματος αὐτῶν θὰ καταστῶσιν ἀξιοὶ ὁδηγοὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος, εὐτυχῶς, ἐξακολουθεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ δακνύῃ συμπάθειαν πρὸς τὸ ράσον καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν κλῆρον, ἡταιρεῖ δὲ—καὶ δικαίως—, ἵνα οὕτως ἱσταται εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του καὶ ἀποτελῇ φωτεινὸν πρότυπον ζωῆς. Πρὸς ἀπόκτησιν τοιούτων κληρικῶν, ἔχοντων φόβον Θεοῦ, ἀρετὴν καὶ εὐσεβείαν, δὲν εἶναι ἀνοητὴ νομίζομεν ἢ θεολογικὴ σοφία καὶ δομηδέστε ἀλλῆ ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνικὴ καίτευσις. Χρειαζέται επίσης ἢ κατὰ Χριστὸν ζωὴ καὶ ὁ ἐνθερμος ἱεραποστολικὸς ζήλος. Περὶ τούτου, ἰδοὺ πῶς γράφει ὁ αὐτὸς Πατὴρ: «Ὅταν ἐκκλησίας προστῆναι δέη καὶ ψυχῶν ἐπιμέλειαν πιστευθῆναι τοσούτων... ἀγέσθωσαν

εἰς μέσον οἱ πολλῶ τῷ μέτρῳ πλεονεκτοῦντες ἀπάντων, καὶ τοσούτων ὑψηλότεροι τῶν ἄλλων κατὰ τὴν τῆς ψυχῆς ὄντες ἀρετῆν» (Περὶ Ἱερῶς, Λόγ. Β').

Πρὸς τοῦτο δέον, ὅπως ληφθῇ πρόνοια, ἵνα εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἁγίου κλήρου εἰσέρχωνται πρόσωπα ἀδιάβλητα καὶ ἐγνωσμένης ἀρετῆς. Δὲ τὴν ἐπίτευξιν τούτου πρέπει καὶ ἡ κοινωνία νὰ συντρέξῃ εἰς τοῦτο τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἂς μὴ ἀδικώμεν ἐξ ὀλοκλήρου διὰ τὴν ἑλλειψιν ἐπαξίων ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν. Πρέπει ἵνα ὁμολογήσωμεν, ὅτι διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀνεύθυνος ἡ κοινωνία. Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἐκύστη οἰκογενεὴ προσορίζει συνήθως τὰ ἄρενα τέκνα αὐτῆς διὰ πάντα ἄλλον ἐπιστημονικὸν κλάδον καὶ ἐπάγγελμα, μόνον δὲ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν στικτὴ διακονίαν καὶ τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην οὐδέποτε σκέπτεται Ἄπ' ἐναντίας μάστιγις οἰκείῃ τοὺς νέους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου. Καὶ τοιοῦτοτρόπος, ἐνῶ ἡ κοινωνία ἔχει τὴν ἀπαιτήσιν νὰ ἔχῃ καλοὺς καὶ πεφωτισμένους κληρικούς οὐδεμίαν συμβολὴν παρέχει πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον. Αὐτὸ, τὸ ὁποῖον βλέπει τις εἰς Ἐκκλησίας ἐξ ὧν χωρῶν, δὲν συναντᾷ καὶ παρ' ἡμῖν, τοῦτέστι νὰ προσφέρονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐν κα' δύο ἀκόμη τέκνα ἐξ ἐκείτης ἀριστοκρατικῆς ἢ ἔστω τῆς μέσης τάξεως οἰκογενείας. Καὶ ποῖοι λοιπὸν καταφεύγουσιν εἰς τὸν κλῆρον; Πλὴν ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, ἄνθρωποι καταλλῆλοι ἴσως δι' οἰονδήποτε ἕτερον ἐπάγγελμα οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὴν ἱερωσύνην. Ἄς μὴ λησμονῆται ἐν προκειμένῳ ἢ ρῆσις τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅτι «χορὴ τὸν ἱερωμένον ὥσπερ ἐν αὐτοῖς ἐστῶτα τοῖς οὐρανοῖς μεταξὺ τῶν θυσίμων ἐκείνων (τῶν ἀγγελικῶν) οὕτως εἶναι καθαρὸν» (Περὶ Ἱερῶς, Λόγ. Γ). Δὲν ὑποστηρίζομεν βεβαίως, ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐπραξε τὸ πᾶν. Τοῦναντίον, ἄφησε νὰ διαφύγῃσιν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς πλείστα κατὰ καιροὺς εὐκαιρία. Ἐὰν ἦτο ἤδη λελυμένον ἀπολύτως τὸ περιλάλητον οικονομικὸν πρόβλημα, θὰ ἠδύνατο ἡ Ἐκκλησία ἀπερίσπαστος πλέον νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἐπιλογὴν καὶ τὸν καταρτισμὸν τῶν ἐργατῶν αὐτῆς. Διότι, ὡς εἶναι εὐνόητον, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐλκύσῃ ἢ ἰδιότης τοῦ ἱερωμένου, ἀν δὲν συντρέξῃ καὶ ἀνάλογος οικονομικὴ ἱκανοποίησις τῶσιν διὰ τὴν προσέλευσιν νέων στελεχῶν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀξιοπραγῆ ἐν γένει ἐμφάνισιν καὶ κίνησιν αὐτῶν. Διὰ τὸ νὰ ἔχῃ ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἀπαιτούμενους ἰδεώδεις ἐργάτας τῆς ἀνάγκης πᾶσα ὅπως μὴ στρατολογή τούτους ἐκ μόνον τῶν κατωτέρων λαϊκῶν τάξεων, αἵτινες εἶναι καὶ αἱ μᾶλλον θρησκονοῦσαι, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀνωτέρων τάξεων, τῶν ὁποίων καταλλῆλως δέον ὅπως κινήσῃ τὸ ενδιαφέρον. Ἀλλὰ καὶ ἡ τοιαύτη παραγωγή θὰ πρέπει νὰ γίνηται μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς καὶ μετὰ προηγουμένην ἀνεπηρέαστον ἀπακρίβωσιν τοῦ πινῶ τῶν προσερχομένων. ἵνα μὴ παρατηρηθῆ ἢ σπανία εὐτυχῶς ἀποβολὴ τοῦ ράσου καὶ σημειοῦται σκάνδαλα, κλονίζοντα τὸ θρησκευτικὸν αἰσθητικὸν τοῦ λαοῦ.

Ἐχομεν τὴν γνώμην, ὅτι, πλὴν τῶν ἄλλων μέτρων, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ λάβῃ ἡ Ἐκκλησία, δέον ὅπως ἀναζητῆ τοὺς μέλλοντας κληρικούς οὐχὶ μεταξὺ τῶν ὠρίμων ὑποψηφίων, ἀλλὰ, πολὺ ἐνωρίτερον, εἰς αὐτὴν τὴν ἐφηβικὴν καὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Εὐτυχῶς εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις λειτουργοῦσι Κατηχητικὰ Σχολεῖα, κατώτερα, μέσα καὶ ἀνώτερα, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιβλεψιν καὶ πρόνοιαν τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν. Θὰ ἦτο λοιπὸν εὐκαιρία μοναδικὴ νὰ καλλιεργηθῆ ἐν αὐτοῖς ἡ ἰδέα τοῦ κλήρου καὶ νὰ ὑπεκκαυθῆ ὁ πόθος τῆς Ἱερωσύνης εἰς τὰς ἀγνάς παιδικὰς ψυχὰς, μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ διακρίνονται καὶ οἱ ἔχοντες ἔφεσιν ἵνα ἱερωθῶσιν. Ἡ Ἐκκλησία θὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξιν τῶν παιδίων τούτων, θὰ διαφωτίσῃ τὸν ζῆλον καὶ θὰ καθοδηγήσῃ τὴν ζωὴν των, θὰ ἀναλάβῃ, προκειμένου περὶ πτωχῶν, τὰ ἔξοδα τῆς σπουδῆς αὐτῶν καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῆς διατροφῆς τούτων καὶ θὰ μεριμᾷ διὰ τὴν ἐν γένει πρόοδον αὐτῶν. Ἐὰν σχετικὴ ἐργασία γίνῃ παρ' ἐκάστη Μητροπόλει, θὰ εἶναι δυνατόν ἐτησίως νὰ εἰσάγονται εἰς ἐπὶ τούτῳ συνιστωμένην Ἐκκλησιαστικὴν Σχολὴν περὶ τοὺς 100—150 μαθηταί. Διὰ τὰς τοιαύτας ὑποτροφίας ἀπαιτοῦνται βεβαίως σοβαρὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα δὲν διαθέτουσι πᾶσαι αἱ Ἱερὰς Μητροπόλεις. Διὰ τὸν λόγον τούτον, ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι τὴν ὅλην χορηγίαν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς οργανισμὸς Ἐκκλησιαστικὸς, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς σκοποὺς ἀνάγεται καὶ τὸ ἔργον τούτο, βοηθουμένη καὶ παρ' ἄλλων ταμιείων. Ὡς Σχολὴ θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῆ μία τῶν ὑφισταμένων τοιούτων ἢ καὶ πᾶσαι, ἀκόμη δὲ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἰδρυθῆ ἰδιαιτέρα τις Σχολὴ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀπόφοιτοι τῆς ὁποίας θὰ ἐκρησιμοποιοῦντο ὡς ἐφημέριοι Ἐνοριακῶν Ναῶν πόλεων καὶ χωρίων, ὡς καὶ διδάσκαλοι, δυνάμενοι νὰ συνεχίσωσι τὰς σπουδὰς των εἰς Θεολογικὰς Σχολὰς Πανεπιστημίων, δαπάναις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, διαθετούσης καὶ σχετικῶν Οἰκοτροφείων. Ἐν τῇ δευτέρῃ ταύτῃ περιπτώσει, κατὰ τὸ διάστημα τῶν πανεπιστημιακῶν των σπουδῶν καὶ μετ' αὐτὰς μέχρις ἐνηλικιώσεώς των, ὅποτε κατὰ τοὺς Κανόνας ἐπιτρέπεται ἢ εἰς Διάκονον χειροτονία, θὰ ἐκρησιμοποιοῦντο οἱ τοιοῦτοι εἰς Ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας, καὶ Ἐκκλησιαστικὸς ὀργανισμὸς, ὡς διδάσκαλοι καὶ βοηθοὶ Κατηχητικῶν Σχολείων, ἐκπαιδευόμενοι ἐν εἰδικῷ φροντιστηρίῳ, καὶ ὡς ἱεροκλήρυκες, καταρτιζόμενοι ὁμοίως. Πλὴν τῶν τροφίμων τῶν Κατηχ. Σχολείων, δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῶσι καὶ οἱ φοιτηταί τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας, τυγχάνοντες προσιασίας παρ' αὐτῆς, οὕτως ὥστε καὶ ὁ ζῆλος, μὲ τὸν ὁποῖον εἰσῆλθον εἰς τὴν Θεολογίαν νὰ μὴ ψυχρανθῆ καὶ ἡ στοργὴ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας νὰ ἐπιδειχθῆ πρὸς αὐτοὺς καὶ ὁ πρὸς τὴν Ἱερωσύνην πόθος νὰ θερμανθῆ ἐτι περισσότερον. Τοιοῦτοτρόπως οἱ ἀπόφοιτοι αὐτῆς, ἀντὶ νὰ τρέπονται πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀλλαχοῦ διὰ νὰ ἔξοικονομῶσι τὰ πρὸς συντήρησιν, δε-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

I. Μετὰ τὴν διὰ νόμου αὔξησιν τῆς τιμῆς τῶν Ἐφημερίδων καὶ Περιοδικῶν, αἱ συνδρομαὶ τῆς «Ἐκκλησίας» ὁρίσθησαν ὑπὸ τῆς Διευθυνούσης Ἐπιτροπείας ὡς ἑξῆς διὰ τὸ ἔτος 1942 :

- 1. Ἱε οἱ Ναοὶ ἑδρῶν Μητροπόλεων δρ. 300
- 2. " " Περιφρσείας > 200
- 3. Ἱεραὶ Μοναὶ > 400
- 4. Κληρικοὶ καὶ ἰδιῶται > 200
- 5. Προκηρύξεις κατὰ Δημοσίευσιν . . . > 400

II. Ὅσοι ἀπέστειλαν συνδρομὴν μικροτέραν τῆς ἀνωτέρω, ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι τὸ συμπληρωματικὸν ποσὸν τὸ ταχύτερον.

III. Πᾶν ἔμβασμα, ἐπιστολαὶ καὶ δημοσιεύματα δέον ν' ἀποστέλλωνται μόνον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Δελτίου «Ἐκκλησία», ἐν ὁδμημῇ δὲ περιπτώσει ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διευθυνοῦ ἢ ἄλλου ὑπαλλήλου αὐτῆς
[Ἐκ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Ἐκκλησίας»]

δομένου ὅτι οὗτοι κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι πτωχοί, θὰ ἐκτελῶσιν Ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας, ἀμειβόμενοι καταλλήλως, καὶ ἐν καιρῷ θὰ συμπληρῶσι τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Οὕτω δύναται νὰ ἐλπίσῃ ἡ Ἐκκλησία, ὅτι θὰ ἀποκτήσῃ βαθμηδὸν τοὺς ἐμπνευσμένους ἄνδρας τῆς, ἔχοντας κοινὸν πρόγραμμα καὶ κοινὰς κατευθύνσεις, Ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, ἐνάρετον ζῶην καὶ ἀμφιλαφῆ κατάρτισιν. Καὶ δὲν θὰ μὲν ὥρατον ὄνειρον ἡ ἰδέα τῆς ἀποκτήσεως δοκιμῶν ἐργατῶν καὶ πεπειραμένων στελεχῶν μὲ ἀκατάγιστον διαγωγὴν καὶ ἀγιότητα βίου. Ἐκεῖ, νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ κατατείνῃ ἡ προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας, κυρίως εἰς τὴν ποιτικὴν βελτίωσιν τῶν στελεχῶν τῆς. ἵνα μὴ προσκρούῃ εἰς τὰς ἐπικρίσεις καὶ τὰς ὑποψίας τῶν πολεμίων καὶ τῶν ἀντιφρονούντων. Διότι, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «πολλὴν μὲν σύνεσιν, πολλὴν δὲ πρὸ τῆς συνέσεως τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ χάριν καὶ τρόπων ὁρθότητα καὶ καθαρότητα βίου καὶ μέτζονα ἢ κατὰ ἄνθρωπον ἔχειν δεῖ τὴν ἀρετὴν, τὸν ταύτην ἀναδεχόμενον τὴν φροντίδα» (Περὶ Ἱερωσύνης Λόγ. Γ'). Ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνία θὰ εὕρῃ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν τοιούτων κληρικῶν τοὺς φαιτεινοὺς δδηγοὺς καὶ στοργικὸς ποιμένας, σηματοφόρους πάσης κοινωφελοῦς κινήσεως καὶ πρωτοπόρους πανιὸς εὐγενοῦς ἰδεώδους. Διὰ δὲ τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν δίδεται οὕτω ἔξαιρετικὴ εὐκαιρία νὰ ἀναπτύξῃ τὸ πρόγραμμα τῆς καὶ νὰ διαθέσῃ τὰς δυνάμεις αὐτῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, συνδέουσα τὸ ὄνομά τῆς μὲ ἔργον ὑψίστης σημασίας, ὅπερ, καλῶς ὀργανούμενον καὶ ἐπιμελῶς ἀναπτυσσόμενον, ἀναντιρροήτως πρόκειται νὰ ἀφήσῃ ἐποχὴν.

Τὸ ζήτημα τῆς ἀποκτήσεως ἐμπνευσμένων καὶ ζηλωτῶν κληρικῶν διὰ τῆς δημιουργίας ἐνὸς πνευματικοῦ φυτωρίου ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας, πάντοτε μὲν εἶναι ἐπικαιρὸν καὶ φλέγον, πρὸ παντὸς δὲ κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν, καθ' ἣν αἱ χῶραι, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Κυρίου «λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμόν ἤδη» (Ἰωάν. δ' ,35) καὶ συμβαίνει νὰ εἰ-

ΦΩΚΑ Α. ΑΓΓΕΛΑΤΟΥ Π. Θ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΜΕΛΕΤΗ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΗ

Τὸ περιστατικὸν τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ἀφηγοῦνται καὶ οἱ τρεῖς συνοπτικοὶ Εὐαγγελισταὶ μὲ πλήρη πρὸς ἀλλήλους συμφωνίαν¹. Ἐμμέσως μαρτυροῦν περὶ τοῦτο ὁ Ἀπόστολος Πέτρος², ὅταν νίσηται δὲ πῶς καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τοῦτο³. Αἱ γραφικαὶ αὐταὶ διηγήσεις εἶναι τόσον γνωσταὶ καὶ πρόχειροι, ὥστε θὰ ἦο ἄσκοπος καὶ περιττὴ πᾶσα ἐπανάληψις τούτων ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης.

Ἄλλ' ὅμως τὸ ἀνεπιτήδευτον τῆς γραφικῆς ἐκθέσεως δὲν παρέχει ἱκανὰ στοιχεῖα πρὸς ἐπακριβῆ καθορισμὸν τοῦ σκοποῦ, τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, διὸ καὶ ἡ παράδοσις μετὰ ζήλου πολλοῦ ἐπελήφθη τοῦ δυσχεροῦς ἔργου τῆς πληρώσεως τῶν κενῶν τούτων.

Πρῶτος ὁ Ἰωάννης Χρυσόστομος ἔδωκε τὴν ἰκανοποιητικωτέραν ἐρμηνείαν τοῦ γεγονότος τούτου⁴. Οὗτω λέγει, ὅτι ὁ Κύριος μετεμορφώθη ἐβουλόμενος δεῖξαι τίς ποτὲ ἔστιν ἡ δόξα ἐκείνη, μεθ' ἧς μέλλει παραγίνεσθαι⁵. Ἡ δὲ κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν συμπαράστασις τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἡλίου δὲν ἦτο τυχαία, καὶ τὸν ἴδιον, ἀλλ' ἐσκόπει, πρὸς τοὺς ἄλλους, νὰ ἀναίρεσθαι τὰς κατὰ τοῦ Κυρίου κατηγορίας ἐπὶ παραβάσει τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ σφετερισμῷ θεϊκῆς ἐξουσίας⁶, «καὶ γὰρ Μωϋσῆς τὸν Νόμον ἔδωκε, καὶ ἠδύναντο λογίσασθαι Ἰουδαῖοι, ὅτι οὐκ ἂν περιεῖθε πατούμενον αὐτόν, ὡς ἐνόμιζον, οὐδ' ἂν τὸν παραβαίνοντα αὐτόν καὶ τῷ θεϊκώτερι πολέμιον ὄντα ἐθεράπευσεν ἂν. Καὶ Ἡλίας δὲ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐξήλωσε, καὶ οὐκ ἂν, εἰ ἀντίθεος ἦν, καὶ Θεὸν ἑαυτὸν ἔλεγεν, ἴσον ἑαυτὸν ποιῶν τῷ Πατρὶ, μὴ ὡν ὅτερ ἔλεγεν, μηδὲ προσηκόντως τοῦτο ποιῶν, παρέστη καὶ αὐτὸς καὶ ὑπέκρουσε», νὰ ἀποδείξῃ, ἐπὶ πλέον, ὅτι ὁ Κύριος ὄντως «καὶ θανάτου καὶ ζωῆς ἐξουσίαν ἔχει, καὶ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω κρατεῖ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν τετελευτηκότα (Μωϋσῆν) καὶ τὸν οὐδέπω τοῦτο παθόντα (Ἡλίαν) εἰς μέσον ἄγει», καὶ, τελευταῖον, νὰ παράσῃ τὴν εὐκαιρίαν, ἵνα ἐξ-

1. Ματθ. ιζ', 1—13. Μάρκ. θ', 2—14 καὶ Λ. κ. θ', 28—37.

2. Β' Πέτρ. α', 16—18.

3. Πρὸβλ. Β' Κορ. γ', 18.

4. Ὁμιλία ΝΣΤ' εἰς τὸν Ματθαῖον, παρὰ Migne 57,549 κ.έ.

5. Πρὸβλ. Ἰωάν. ε', 16 18· θ', 16· ι', 53 κ.έ. ἐνθα ἐπιθένται τοιαῦται κατὰ τοῦ Ἰησοῦ κατηγορίαι.

ναί «ὁ θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἔργαται ὀλίγοι» (Λουκ. ι', 2). Εὐχρηθώμεν διὰ τοῦτο «τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλλῃ ἔργαται εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ» (Λουκ. ι', 2).

† ΑΡΧΙΜ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΜΑΤΘΑΙΑΚΗΣ

αρθῆ ἡ δόξα, ἡ ὁποία ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸν Κύριον διὰ τοῦ σταυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου· «καὶ γὰρ παραγενόμενοι οὐκ ἔσιγουν, ἀλλ' ἐλάλουν τὴν δόξαν, ἣν ἔμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ».

Περὶ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ Μεταμόρφωσις, οἱ ἱεροὶ συγγραφεῖς ἀρκοῦνται νὰ ἀναφέρουν ἀπλῶς «εἰς τὸ ὄρος» (Λουκᾶς), ἢ «εἰς ὄρος ὕψηλόν» (Ματθαῖος—Μάρκος), ἢ, το πολὺ, «ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ» (Πέτρος). Ἄλλ' ὁμόφωνος σχεδὸν ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις, ἀπὸ παλαιότητας χριστιανικῆς ἐποχῆς, διέσωσε τὸ ὄνομα τοῦ ὄρους τούτου. Πρῶτος ὁ Ὁριγένης (185—254)⁷ καὶ, μετ' αὐτόν, Κύριλλος Ἱεροσολύμων (312—386)⁸ καὶ πλείστοι ἄλλοι μαρτυροῦν, ὅτι ὁ Κύριος μετεμορφώθη ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ⁹. Ἀμεσῶς δὲ ἐπιβεβαίωσις τῆς μαρτυρίας ταύτης εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἴδρυσις, ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος, διαφόρων προσκυνημάτων. Ἡδὴ ἡ βασίλισσα Ἐλένη, κατὰ μαρτυρίαν τοῦ ἱστορικοῦ Νικηφόρου Καλλιστοῦ, ἴδρυσεν ἐνταῦθα Ναὸν πρὸς τιμὴν τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου⁹. Βραδύτερον, κατὰ τὸ εἶος 580, προσκυνητὴς τις ἀναφέρει, ὅτι ὑπῆρχον ἐνταῦθα τρεῖς ναοί, ἀφιερωμένοι εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς τὴν προφήτην Μωϋσῆν καὶ εἰς τὸν Προφήτην Ἡλίαν¹⁰. Πάντως, μόνον ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων (1212) καὶ, πολὺ μεταγενέστερον (1862), ὑπὸ Ὀρθοδόξων ἰδρῦθη ἐνταῦθα Ναος ἀφιερωμένος ρητῶς εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος.

Καὶ περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ἡ Μεταμόρφωσις, οὐδὲν ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τῶν περὶ ταύτης γραφικῶν διηγήσεων. Διὰ τοῦτο ὑποθέσεις αὐθαίρετοι διετυχῶθησαν καὶ τολμηραὶ ἀπόψεις ἐγένοντο πρὸς χρονικὴν τοποθέτησιν τοῦ γεγονότος τούτου εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Κυρίου.

(Συνεχίζεται)

6. Ἐρμην. εἰς τὸν 83 Ψαλμὸν, παρὰ Migne 12,1548.

7. Κατήχησις, 18', παρὰ Migne 83,744.

8. Περὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ ὄρα *Ἐδαι. Κ. Κορινθίων*. Παλαιστίνη, ἐν Ἀθήναις 1891 σελ. 108—111. *Ν. Μ. Δαμασκᾶ*, Ἐρμην. εἰς τὴν Κ. Διαθήκην, τόμ. Γ', ἐν Ἀθήναις 1893, σελ. 106 (ἐνθα καὶ ξένη βιβλιογραφία). *Π. Ι. Μπρατιώπου*, ἄρθρον «Θαβώρ» ἐν Μ. Ε. Ἐγκυκλοπ. τόμ. 12 σελ. 428 (ἐνθα καὶ ἄλλη σχετικὴ βιβλιογραφία). Ἑρμην. καὶ Χριστ. Ἐγκυκλοπ. ἀρθρὸν «Θαβώρ» ἐν τόμ. Γ', σ. 889.

9. *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία* Η', 80 «Κάν τῷ Θαβώρῳ δὲ τὰ ἴσα διεπράτετο... τῷ δὲ τῆς Μεταμορφώσεως τόπῳ τοῖς τὴν ὑπερφῶ κατιδοῦσιν αἴγλην ἐκείνην τριῶν ἀποστόλων περικαλῆ τὸν οἶκον ἑδαιματοῦ καὶ πολλὰ τῷ τόπῳ καταβάλλετο χρέματα, ἐν' εἰεν τοῖς ἐκατοσ παραμένουσι, καὶ τὸν χώρον εὐπροσπῆ καθιστάωσιν εἰς ὄνησιν», παρὰ Migne τόμ. 146,113.

10. *Ἐδαι. Κ. Κορινθίων*, μν. ἔργ. σελ. 111.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

— Αί έργασίαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, λόγῳ τοῦ θέρους, διεκόπησαν ἀπὸ τοῦ τελευταίου δεκαήμερου τοῦ Ἰουνίου, οἱ δὲ Σεβασμιώτατοι Συννοτικοὶ Σύνοδοι ἀνεχώρησαν εἰς τὰς παροικίας αὐτῶν.

— Ἐχορηγήθησαν ἄδεια πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Καρυστίας καὶ Φωκίδος, πενθήμερος Ἀργολίδος, εἰκοσαήμερος δι' Ἀθήνας.

— Διὰ Διαταγμάτων :

— Προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν Τμηματάρχου β' τάξεως οἱ Παν. Ἀρχιμανδριταὶ Γεώργιος Μακρῆς καὶ Φιλήμων Ζέης τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, εἰς δὲ τὸν τοῦ Εἰσηγητοῦ ὁ Ἱερέυς Θεόδωρος Θεοδωρόπουλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

— Προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν Γραμματέως α' τάξεως ὁ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Γραμματεὺς αἰδ. Διονύσιος Παναγιωτόπουλος.

— Διορίσθη Ἱεροκήρυξ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ὁ Παν. Ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Τσίγκρης.

— Ἰδρύθη ἰδίᾳ ἐνορία ἐν τῷ χωρίῳ Δάφνης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας.

— Διορίσθησαν μέλη τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως : τακτικά : οἱ αἰδ. Τιμοθέων Κύρκος καὶ Θεοφάνης Τάσης ἀναπληρωματικά : οἱ αἰδ. Δημ. Γκιώζης καὶ Παντελῆς Παπαδόπουλος.

— Ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ παραίτησις τοῦ κλητῆρος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσης Θωμᾶ Βαρετοκλή.

— Μετεράπη εἰς γυναικεῖαν ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου «Πόρετζου» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.

— Διορίσθησαν μέλη τῶν Ἐπισκοπικῶν Δικαστηρίων :

1. Παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἐλασσῶνος. Τακτικά : Νεόφυτος Σαρρὸς καὶ Ἀντώνιος Σπανός. Ἀναπληρωματικά : Ἰωάννης Παπαστεργίου καὶ Χρῆστος Παπαζήσης.

2. Παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας. Τακτικά : Γεώργιος Μπαμιάτης καὶ Γεράσιμος Μαλούδας. Ἀναπληρωματικά : Ἀν. Κουρμπάνης καὶ Ἀντ. Τζάκης.

3. Παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας. Τακτικά : Θεόδωρος Παπαγεωργίου καὶ Διονύσιος Ἀσημακίδης. Ἀναπληρωματικά : Κωνσ. Φιλιππακόπουλος καὶ Ἀρ. Πούμπας.

4. Παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Διδυμοτείχου καὶ Ὄρεσταιίδος. Τακτικά : Χριστοφ. Χρηστίδης καὶ Δημ. Εὐαγγέλου. Ἀναπληρωματικά : Χρῆστος Ἀηδονίδης καὶ Γεώργιος Νικολαΐδης.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

— Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συνειργάσθη κατ' ἐπανάληψιν μετὰ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἄλλων μελῶν αὐτῆς, εἰδικῶς δὲ παρακληθεὶς, μετέσχε τὴν 8 Ἰουλίου τῆς μεγάλης ὑπουργικῆς συσκέψεως ἐπὶ τοῦ ἐπισιτιστικοῦ προβλήματος τῆς χώρας.

— Τὴν 8 Ἰουλίου προέστη τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας τοῦ ἱατροῦ Γ. Κόλλια, τὴν 10 ἰδίου τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ Ἀποστόλου Δοξιάδου, εἰπὼν ἅμα καὶ τὸν ἐπικήδειον αὐτοῦ, τὴν δὲ 20 Ἰουλίου τοῦ αἰδεσμιωτάτου Ἡλία Ἀνδρικοπούλου.

— Τὴν 21 Ἰουλίου προέστη τῆς τελετῆς τῆς Διαβεβαιώσεως τοῦ νέου Μητροπολίτου Θήρας κ. Σπυρίδωνος, γενομένης ἐν τῷ Ἱερῷ Συνοδικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

— Τὴν 26 Ἰουλίου προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (Χαλανδρίου), τελέσας τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ κηρύξας ἐπικαίρως τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

— Τὴν ἐπιούσαν, 27 ἰδίου, προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ ἱαματικοῦ (Ἀχαρνῶν), ἐν ᾧ ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν πυκνοτάτῃ συρροῇ τοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος.

— Προήδρευσε, ἐν τῷ Μεγάρῳ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ΟΛΕΠ, ΤΑΚΕ, Ἀποστολικῆς Διακονίας, Σιβιτανιδείου Σχολῆς, τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ε.Ο.Χ.Α., τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐπιθεωρητῶν αὐτοῦ, τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Πειραιεὶ Παραρτήματος τοῦ Ἐθνικοῦ Ὄργανισμοῦ Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης καὶ ἄλλων εὐαγῶν ἰδρυμάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΗΧΩ

— Τῇ 25 Ἰουλίου ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος «Παναχράντου καὶ Ἀρχαγγέλου» (Πύλης Ἀγορᾶς) ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ πανοσ. Λουκιανοῦ Ἀγιοπαυλίτου, Ἀρχιμανδριτοῦ, Παντελεήμονος Στεφανῆ, Σακελλαρίου, καὶ Δημ. Παπαδημητρίου δικηγόρου, ἐμφανισθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Δαμασκηνοῦ ἐνεχείρισεν ἐπιταγὴν δρ. 500.000 ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησ. Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης. Ὁ κ. Παπαδημητρίου, ταμίης τοῦ ἰδρυματος ἐγγειώσας τὴν ἐπιταγὴν, ἐβεβαίωσε τὸν Μακαριώτατον, ὅτι τὸ Ἐκκλησ. Ὀρφανοτροφεῖον θὰ ἔχη κατ' ἔτος ἔσοδον ἄνω τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου δραχμῶν, κατὰ τὴν νέαν διαρρυθμίσιν τοῦ τέως Ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν ἀναχθέντος εἰς ἀκοίμητον ἐνδιαίτημα προσερχῆς εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἐκ πάσης τῆς Ἀττικῆς γῆς. Ὁ Μακαριώτατος ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν καὶ τὴν ἱκανοποίησίν του διότι τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα προάγεται ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς Ἐπιτροπῆς.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ ἐχειροθέτησεν εἰς Ἀρχιμανδριτὴν τὸν ἐν χρεῖσιν Ἱερέα Στυλιανὸν Νικήταν Πτυχιούχον τῆς Θεολογίας, τέως Ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Εἰρήνης, ἐγγραφεῖντα ὡς ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καραισκάκη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ μετονομασθέντα Σαμουήλ.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

(9)146)

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Μεγάλης Κάφης προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Δαμίᾳ τῇ 13 Ἰουνίου 1942.

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος

(7)152) Χηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Πουγκακίων προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἡμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)40 καὶ

N.Α. 586)41 δριζόμενα πιστοποιητικά. Έν Λαμία τῆ 30 'Ιουνίου 1942

(7)155) Προκαλούμεν τοὺς θέλοντας νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευσάσας ἐνορίας 1) Κουρνούδου καὶ 2) Καπνοχωρίου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης προκηρῦξεως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὴν σχετικὴν αἰτησὶν μετὰ τῶν κατα Νόμον πιστοποιητικῶν. Έν Λαμία τῆ 21 'Ιουλίου 1942

(6)147) I. Μητρόπολις Κιλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Βεσινίου τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 48 τοῦ Ἄν. Νόμου 2200 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Έν Αἰγίῳ τῆ 7 'Ιουνίου 1942.

(7)150) Στερουμένης τῆς ἐνορίας Ἀγριδάτικων, Βεσινίου Παγκρατίου, Ἀγ. Βαρβάρας τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 48 τοῦ Ἄναγκ. Νόμου 2200 «περὶ I. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Έν Αἰγίῳ τῆ 20 'Ιουνίου 1942.

(6)148) I. Μητρόπολις Κρήτης

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200)1940 «περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» ἀπαιτούμενα προσόντα διὰ νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας «Ψεῖδα» Πεδιάδος ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου καὶ 18 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586)1941 Ν. Διατάγματος δριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω χηρευσάσης θέσεως. Έν Ἡρακλείῳ τῆ 10 'Ιουνίου 1942.

(6)149) I. Μητρόπολις Ἐδέσσης

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις 1) τοῦ 'Ι. Ναοῦ Ἀγ. Ἀναργύρων Ἐδέσσης καὶ 2) τοῦ 'Ι. Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντ. καὶ Ἐλένης Γιαννιτσῶν καὶ κειτημένους τὰ ἐν τῷ ἀρθρ. 47 ἐδ. I παρ. 6' δριζόμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου καὶ τῆς ἐν τῷ ἀρθρ. 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586 τῆς 22ας Ὀκτωβρίου π. ἔ. τιτοποιήσεως αὐτοῦ δριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐδέσσα τῆ 19 'Ιουνίου 1942.

(7)15) I. Μητρόπολις Μεσσηνίας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200)1940 «περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ἀπαιτούμενα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου ἐνταῦθα: 1) Ἐπρωκασίου - Κυνηγοῦ, Ἀγίου Ἰωάννου, 2) Χωματάδος, Παναχίας Μυρτιδιωτίσσης, 3) Καινούργιου χωριοῦ, Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου, 4) Πιπερίτσας, Ἀγίου Ἰωάννου, 5) Πελεκανάδος, Ἁγίου Δημητρίου, 6) Κάτω Μελεπείας (διακόσιου), ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου δριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνω χηρευσάσων θέσεων. Έν Καλάμῃ τῆ 20 'Ιουλίου 1942.

(7)154) Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200)1940 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» ἀπαιτούμενα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐ-

φημερίου τῶν ἐνοριῶν 1) Ἐπρωκασίου-Κυνηγοῦ, 2) Χωματάδος, 3) Καινούργιου Χωριοῦ (Μεθώνης). 4) Πιπερίτσας. 5) Πελεκανάδος, 6) Τζαφέρογλι, 7) Ἀσπροουλιᾶς καὶ 8) Κάτω Μελεπείας (διακόσιου) ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου δριζόμενα δικαιολογητικά καὶ ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνω χηρευσάσων θέσεων. Έν Καλάμῃ τῆ 25 'Ιουλίου 1942

[7]153) I. Μητρόπολις Ἠλείας

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47, 48 τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 2200)40 Ἄναγκ. Νόμου «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐρατεῶσιν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 48 τοῦ ὅς ἄνω Νόμου δριζόμενα πιστοποιητικά προσόντων αὐτῶν, ὡς καὶ πιστοποιητικὸν κοινωνικῶν φρονημάτων, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων τῶν χηρευσάσων θέσεων τῶν Ἐνοριῶν τῶν χωρίων 1) Βουνάργου, 2) Κακοταρίου καὶ 3) Πετροῦλων Ἀμαλιάδος. Έν Πύργῳ τῆ 15ῃ Ἰουλίου 1942 ἱ' Ὁ Ἠλείας Ἀντώνιος

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΤΟΠΙΚΟΝ TAKE, Μυτιλήνην. 1) Αἱ εἰσπραττόμεναι συνδρομαὶ δίων ν' ἀποστέλλωνται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Δελτὸν καὶ οὐχὶ μὲσω τοῦ Κεντρικοῦ TAKE 2) Οὐδεὶς ἐγγράφεται συνδρομητῆς, ἐὰν δὲν προκαταβληθῇ ἡ συνδρομὴ δι' ὀλοκληροῦν τὸ ἔτος. 3) Πρὸς τὸν Οἶκ Παλαιολόγων Δημητριάδην τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἀναλλοπίως. — Β. ΚΑΤΖΗΝ, Στυλῖθα. Ἄν ὑπάρχει διαθέσιμος τόμος τοῦ 1938. — ΑἸΔ. Ν. ΚΑΤΣΙΜΗΤΡΟΝ. Σαραντάπορον. Τὸ φύλλον ταχυδρομεῖται τακτικῶς. — ΑἸΔ. ΕΥΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ, Πόρον. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται κανονικῶς. — ΑἸΔ. ΑΓΓ. ΡΟΥΜΠΕΑΝ, Ἄνω Δολοῦς. Ἐλληφθῆ συνδρομὴ 'Ι. Ναοῦ. — ΕΝΟΡ. ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑΝ Ἰ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Ἄκτιον Βονίτσας. Ἀποστέλλεται συμπληρωματικῶς δραχ. 80. Ἀποστέλλονται τακτικῶς. — ΦΩΤΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Βαθῆρων. Ἡ σισρά παρελθόντων ἐτῶν τιμᾶται δραχμῶν χιλίων. Ἀποστέλλεται τὸ διόλοισον ἢ νὰ σὰς ἐπιστρέψωμεν τὰς ἀποσταλείσας 130 δραχμάς. — ΙΕΡΟΝ ΝΑΟΝ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΥΚΟΥΡΙΟΥ. Ἐλήφθησαν καθυστεροῦμενα: συνδρομαί. Ἀπόδειξις ἀποστέλλεται κατ' αὐτάς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ. Ὅσοι ἀπέστειλαν διὰ τὸ 1942 ἑλληπθῆ συνδρομὴν ἔφειλον νὰ συμπληρώσουν τὸ ἑλλείπον, καθ' ὅσον, ἄλλως, θὰ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΑΡ. 19 ΤΗΛ. 33-016 Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία ἱ' Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΣΗΝΟΣ, Πρόεδρος ἱ' Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ἱ' Ὁ Θεσσαλιώτιδος ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΝΕΟΙ ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1942 1. Ἰερῶν Ναῶν ἑδρῶν Μητροπόλεων δραχμαί 300 2. » » περιφερείας » 200 3. » Μονῶν » 100 4. Συνδρομητῶν πάσης ιδιότητος » 200 5. Τιμὴ καταχωρήσεων κατὰ δημοσίευσιν » 400 ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ. Οἱ ἀποστέλλοντες συνδρομὴν διὰ τὸ 1942 μικροτέραν ἀπὸ τὸ ὅς ἄνω ποσὸν δέον νὰ ἀποστέλλωσιν τὸ συμπλήρωμα, διότι, ἄλλως, θὰ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἀνευ ἄλλης τινὸς εἰδοποιήσεως.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Γ. Ι. ΛΟΥΚΙΣΑΣ Έν Ἀθήναις τούτοις «Φοῖνικας» Λεωννάτου 4